

KURT BRAND

Volání z věčnosti

Knihovnička Perry Rhodan 114

Přeložil Jaroslav Kuřák

Pro Pozemšťany byl samotářem v čase.

Mnozí ani nevěděli, že Imperátor Gonozal VIII, je identický s arkonidským admirálem flotily Atlanem, který před více než deseti tisíci lety poprvé vstoupil na povrch Země. Lidé většinou přelétli oficiální zprávy v pozemském tisku a vůbec na nic nemysleli, když četli:

Administrátor Perry Rhodan nařídil na základě svých zvláštních zmocnění, že s účinností od 25. srpna 2103 všichni Pozemšťané, kteří byli dosud v jakémkoliv podobě činní pro imperium Gonozala VIII., dostávají rozkaz k návratu do Sluneční soustavy nejpozději do pěti dnů. Podepsán Perry Rhodan.

Reginald Bull, Rhodanův zástupce — obecně zvaný Bully — právě otevřel noviny Terrania Post, aby si v nich při snídani zalistoval, když jeho první pohled padl na oficiální zprávu.

Vytřeštil oči. Pak noviny zlostně zmačkal a zahodil je. Když se vzpamatoval, vrátil se k papírové kouli, sklonil se a zvedl ji.

Opatrně rozložil noviny a znovu si přečetl tu zprávu,

„Takže se mi to nezdálo," konstatoval nahlas, když znovu prostudoval noviny.

Polohlasem Četl následující text.

„Všichni Pozemšťané, kteří dosud pracovali pro impérium Gonozala VIII., mají za povinnost se nejpozději během pěti dnů vrátit do Sluneční soustavy!"

Proboha, pomyslel si Bully, Perry chce skutečné za několik dnů zničit všechno, co jsme během posledních desetiletí s námahou vybudovali? Čert vem jeho osamělá rozhodnutí. Ne, to přece nemůže být pravda. To nemůže být pravda...!

Podsaditý muž se řítíl k videofonu.

Hodiny ukazovaly teprve deset minut po šesté. V tuto dobu sluneční maršál Mercant jistě ještě spal. Ale Bully na to nebral ohledy.

Mercant se ozval po několikanásobném vytočení Čísła:

„Ano? Už jdu!"

Krátce nato Bully spatřil na monitoru Mercantovu tvář. Vypadal ospale, ale už byl vzhůru. Bystře vzhlížel k Bullymu.

„Copak se zase děje?"

„Moment!" odvětil Bully a na chvíli se Mercantovi ztratil z obrazovky. Když se vrátil, ukazoval mu titulní stranu Terra-nia Post.

„Tohle, Mercante! Můžete to číst?"

Mercant neodpověděl.

Bully pomalu odložil noviny. Pomocí videofonu na sebe mlčky pohlíželi dva muži. Mercant konečně promluvil.

„Bulle, Atlan už volal?"

Bully zavrtěl hlavou.

„Ne, ještě ne. Ale možná zavolá šéfa."

„Za pět minut jsem u vás, Bully. Neoholený a neumytý!"

Máte doma koňak?" O půl sedmé otevřeli láhev a za chvíli ji měli poloprázdnou.

Mercant přecházel po místnosti sem a tam. Perryho Rhodana nevolali. Nebylo by to k ničemu.

Od katastrofy na Okúlu, při které Perry Rhodan padl do mocí Antiů a svého syna Thomase Cardifa, se šéf v děsivé míře změnil. Nic z toho, čím se předtím vyznamenal, už neexistovalo.

Rhodan, který dříve nikdy netoužil po diktátorských plných mocích, se nyní stal dokonalým diktátorem. Jeho poslední rozkaz to jenom dokazoval.

Tato instrukce mohla, nebo spíše musela vyvolat galaktickou katastrofu s nedohlednými následky. Gonozal VIII. počítal s aktivní pomocí několika set tisíc Pozemšťanů v nejdůležitějších oblastech života Arkonu, Pozemšťané tam tvořili páteř arkonského státu, jenom oni byli spolehliví mezi miliardami zdegenerovaných Arkonidanů.

Bully a Mercant o tomhle nemluvili. Nikdo nerozpoznal lépe než oni, jaké potíže se na ně řítí. Ale stejně dobře věděli, že by bylo nesmyslné jít za Rhodanem a upozorňovat ho, že by měl své rozkazy změnit.

Od té doby, co se Rhodan rozhodoval naprosto sám, neposlouchal rady. Vyhýbal se všem, dokonce i svému nejlepšímu příteli Bullymu.

Pro Bullyho se Rhodan stával den ze dne stále větší hádankou. Vinu za Rhodanovy charakterové změny dával lékařům. Nedůvěřoval šokové terapii, kterou musel Rhodan podstoupit, když se vrátil psychicky otřesen z Okúlu na Zemi.

Přesto však ani Bullyho zatím nenapadlo, že muž, kterého považoval ze svého přítele Perryho Rhodana, by ve skutečnosti mohl být Thomas Cardif. On a všichni Rhodanovi blízcí spolupracovníci si mysleli, že šéf je stále ještě nemocný a že se proto musí vyčkávat.

„Já už nemůžu!“ zvolal Bully a odsunul láhev. Jeho slova se nevztahovala na koňak, nýbrž na Rhodanovy činy. „Už nemám chuť mlčky přijímat ty nesmysly.“

Mercant vzhlédl. Konečně přestal přecházet po místnosti. Zamyšleně, tím svým specifickým způsobem, řekl: „Od Okúlu reaguje šéf na vaše výbuchy temperamentu alergicky. Bulle.“ „Přece nemůžeme mlčet a nést společnou vinu, Mercante! Jednoho dne, a nebude to trvat dlouho, nás předvedou před veřejné fórum a budou nás kamenovat, protože jsme Rhodanovi nechali volnou ruku!“

Mercant zůstal klidný.

„Pane Bulle, nesmíme Rhodanovi odporovat. Jak to momentálně vypadá, musíme počítat s tím, že bude jednat bezohledně.“

Bully zíral na šéfa rozvědky s otevřenými ústy.

„Chcete tím naznačit, že nás Perry jednoduše strčí do lochu a vyhlásí, že jsme nepřátelé státu?“

„Tak nějak, pane Bulle.“

Reginald Bull klesl do křesla.

V pořádku," zavrčel. „Takže si rozumíme, Mercante. Nemám chuť se dát kamenovat.“

Mercant ho přerušil jediným gestem.

„Nebudeme raději debatovat o spiknutí nebo o hnutí odporu, pane Bulle. Takové hovory jsou mi protivné. Spíše bych chtěl navrhnout, abychom mnohem přísněji pozorovali Šéfa a podle možností ho přibrzdili.“

„Co si od toho slibujete, Mercante?“

„Možná, že získáme čas. Možná, že...“

Bully ho přerušil.

„Nezačínejte své věty už zase slůvkem možná, Mercante!“

Sluneční maršál se usmál.

„Včera jsem se bavil na stejné téma s Deringhousem a Freytem. Dohodli jsme se, že Šéfovy rozkazy budeme zdržovat tak dlouho, dokud ze své strany neuděláme všechno, abychom zabránili větším Škodám.“

„A co tohle?*** sarkasticky se zeptal Bully a ukázal na Terrania Post.

„Co s tím chcete udělat? Víte, co mu Allan řekne?"

„Mohlo by dojít k roztržce mezi Arkonem a námi."

„Chtěl bych se někdy umět vyjadřovat tak zdrženlivě jako vy, Mercante," kousavě odvětil Bully. „Tenhle kouzelnicej šéfův kousek dělá ze smlouvy mezi Arkonem a náma jenom cár papíru. My, Sluneční říše, jsme porušili smlouvu. My..." Ozval se videofon.

Bully vstal a zvedl sluchátko.

„Pro vás, Mercante!" řekl a odstoupil stranou.

Mercant zaujal místo před videofonem.

„Co se děje?"

„Sluneční maršále," podle předpisu se ohlásil adjutant, „zjišťuji, že Šéf dnešní noci odvolal z Arkonu všechny příslušníky Sluneční rozvědky. Všeobecný rozkaz zní: Okamžité co nej-
přísnější střežení všech arkonidských základů flotily. Každý pohyb arkonidské flotily okamžitě hlásit. Každých šest hodin standardního času je nutno informovat o bojové síle arkonidské flotily.

Sluneční maršále, tolik obsah zprávy. Odvážil jsem se vám zavolat, protože jsem ve vašich zápisech o tomto šéfově rozkazu nenašel žádný záznam."

Mercant na sobě nedával vědět, co pro něj tato zpráva znamená. Perry Rhodan řídil Sluneční rozvědku, aniž by hovořil s jejím šéfem.

„Děkuji za informaci, ale už jsem o tom všem věděl." Pak sluneční maršál vypnul spojení. Nehýbal se z místa.

Nevěděl, jak se za jeho zády zamíhotal vzduch a materializoval myšob Gucky. Slyšel však jeho hlas.

„Jestli někdy narazím na Člověka, co vymyslel to přísloví, že ranní ptáče dál doskáče, pak mu zakroutím krkem! Šéf po-

volal podstatnou Část mutantů ke speciální akci na Arkon a jeho koloniální světy! Speciální střežení!" pištěl Gucky.

Mercant se otočil.

„Vyprávěj, Gucky."

K vyprávění toho moc nebylo. Podstatná část mutantů se nacházela na cestě k Arkonu. Jenom Gucky zůstal, protože měl letět až v deset hodin na palubě křižníku BURMA.

Přirozeně, že myšob zase jednou rozehrál své telepatické schopnosti a zapojil se do myšlenek Bullyho a Mercanta. Věděl, že tím porušuje starý zákon, ale nic si z toho nedělal.

„Kde je John Marshall?" chtěl vědět Bully.

„Odletěl s první vlnou,"

Muži na sebe pohlíželi a Gucky pohodlně četl jejich myšlenky. Zlostně zapištěl; „Mercante, momentálně vůbec nemám i chuť na vtipy. Pokusil jsem se proniknout do myšlenek šéfa. Když už není schopen telepaticky pracovat, můžu to klidně risknout. Ale co přitom vyjde najevo? Nic. Myslí jenom ve zlomcích. Je to k uzoufání, protože se nedá ničemu rozumět! Dokonce část svezích myšlenkových impulsů vyzařuje dovnitř a je schopen je absorbovat! Tahle schopnost je u něj den ze dne silnější."

„Gucky..."

Už víckrát se Allan D. Mercant pokoušel přerušit myšoba, ale když se Gucky jednou dostal do ráže, pořád mluvil. A teď, když konečně zmlkl, ozval se z kosmodromu řev velkého počtu vesmírných lodí a znemožnil jakýkoliv rozhovor.

Muži a myšob vyšli na terasu. Jejich očím se nabízel grandiózní obraz,

Těžké a nejtěžší jednotky Sluneční Holily se se řvoucími impulzními motory odlepovaly od obrovského kosmodromu Terranie a připravovaly se k letu do vesmírného prostoru.

Gucky najednou pocítil na ramenou Bullyho ruce a pak usly-

šel, jak mu Bully šeptá: „Co se to děje? Kdo vydal rozkaz flotile?“

Bullyho otázka nebyla neoprávněná.

'Gucky zapištěl: „Pust' mě, hrubiáne, nebo se nikdy nic nedozvíš!“

Bully poslechl a Gucky podával zprávu: „Cíl - impérium Arkonu, hvězdokupa M 13, sektor Herkules!“

„Co tam budou naše lodě dělat?“ zařval Bully.

„To nevím, tlouštíku. A neví to ani žádnéj vesmímej komandant. -Všichni dostali jenom rozkaz, že mají zaujmout vyčkávací pozici uvnitř arkonidskýho impéria.“

Bully zaklel.

Kulovité křižníky stoupaly stále výše, až nakonec dunění jejich motorů odeznělo.

Nad hlavním městem Sluneční říše se znovu chopilo vlády přívětivé, slunečné ráno. Reginald Bull a Allan D. Mercant opustili společně s Guckym terasu. Gucky byl rychlejší než oni. Těch několik málo metrů teleportoval. A když muži vstoupili do místnosti, Gucky si už naléval koňak.

„Co dělá dobře vám, dělá dobře i mně," vysvětloval, utřel si ústa a napil se.

„Ještě ke všemu z mojí sklenice!" zabručel Bully. „Vy si také dáte, Mercante?“

„Ano. Dvojité. Já..." ;

Gucky měl respekt pouze z jednoho člověka, a ten se Jmenoval Perry Rhodan. Že byl Mercant slunečním maršálem a Bully Rhodanovým zástupcem, ho příliš netrápilo. Klidně jim skočil do řeči.

„Šéf je s někým v telepatickém kontaktu. Bohužel jsem nezjistil s kým a zachytil jsem jenom slova: Perry Rhodane, budeš příliš velký a silný, pokud ne..., a tím byl kontakt přerušenej, jako by si mě ten druhěj všimnul. Ale není to zvláštní?

Něco podobného jsem nezažil. Ale ten hlas mi připadal známej!"

^^^

Hlas, o kterém Gucky mluvil, zněl opět v hlavě Cardifa-Rhodana. Zněl v jeho podvědomí.

Do uplynutí lhůty ti zůstává jenom několik dní, Perry Rhodane, varuji tě! Odlož buněčný aktivátor, nebo budeš příliš velký a silný!

Přestože bylo brzo ráno a Cardif-Rhodan pracoval do noci, už stál u okna své pracovny a pozoroval masový start kulovitých křižníků.

Hlas ve svém podvědomí dobře znal. Slyšel jej každý den od chvíle, co se vrátil z Poutníka. Den za dnem ho tento hlas zapřísal, aby odložil buněčný aktivátor. Dal mu lhůtu padesáti dnů.

Smál se varování fiktivní bytosti z Poutníka.

Nikdo přece nemohl být příliš velký! Sluneční říše měla růst, rozrůstat se a v dohledné době ovládnout celou Galaxii!

Thomas Cardif nechal bytost být. Jenom se smál. Nedokázal k ní cítit úctu jako skutečný Perry Rhodan.

Pro něj byla bytost z Poutníka dost dobrá na to, aby mu do-, dávala zbraně nadřazené techniky, byla dodavatelem přístrojů, nic víc.

Cardif se dotkl aktivátoru na své hrudi. Pocítil jeho pulzování a cítil proud Života, který pronikal do jeho končetin.

Stával se nesmrtelným!

A Antiové nesmrtelní nebyli.

Cynicky se usmál. Znetvořil tak svou tvář, ke které stále ještě miliardy lidí i Arkonidanů vzhlížely s obdivem.

Cardif netušil, jak nyní vypadá ošklivě. Netušil, že své rho-

danovské tváři dával nové rysy, které odrážely jeho prapůvodní charakter.

Vychutnával si škodolibost. Zánik vysokého kazatele Kálala na Utiku mu dokazoval, že bytost z Poutníka objevila krádež dvaceti aktivátorů Antii a začala jednat tím, že z Poutníka všechny připoje řídila.

Cardifa ani nenapadlo, že jeho domněnky postrádají jakoukoli logiku. Stejně málo podezříval bytost z Poutníka, že ho od první chvíle prokoukla-

Nebo budeš příliš velký a příliš silný!

Tato věta skrývala hrozbu.

Vzhlížel k bezmračnému nebi, ve kterém zmizela část flotily. Její start byl počátkem nového šachového tahu. Chtěl tím sám sobě dokázat, že je ještě větší než jeho otec a chtěl ukázat Antiům, že není jejich loutkou, že je někým, koho se budou bát.

.

Jeho plán měl odstartovat zánik Arkonu!

Na všech arkonidských světech, kde dosud pracovali Pozemšťané, se nyní připravovali lidé ze Země k návratu do Sluneční soustavy. Museli vzdát svá stanoviště a tím pádem vyvolat v Atlanově impériu katastrofu. Na konci této katastrofy čekal rozpad. Pak by následovalo převzetí vlády Sluneční soustavou.

Cardif si uvědomoval, že si hraje s ohněm. Znal silné arkonidské robotské flotily. Ale nezapomněl, že existuje vládcé Arkonu Allan.

Imperátor Gonoza VIII. prožil více než deset tisíc let života na Zemi, Svým myšlením i konáním byl dnes více Pozemšťanem, než Arkonidanem. Pro něj představovala smlouva o přátelství víc, než jenom kousek papíru. Pro něj bude porušení všech smluv velkou psychickou zátěží. Pod vlivem této zátěže se bude Atlan jistě rozhodovat chybně. Každé jeho

chybné rozhodnutí však zapůsobí jako katalyzátor moci Sluneční říše.

Cardifův plán běžel. Už jej nedokázalo nic zastavit. On, Cardif, zvítězí nade všemi.

Ale pořád se mu ozýval ten varující hlas fiktivní bytosti.

Znal z Rhodanova vědomí skurilní humor bytosti z Poutníka. Věděl, co považuje za žert.

Bez hnutí stál u okna a vzhlížel na budovy Terranie. Toto panorama ho fascinovalo. Bylo ztělesněním moci Sluneční soustavy.

A Cardif se mocí opíjel. Ještě si vzpomínal, jak ho jistý patriarcha Skokanů chtěl učinit administrátorem. Tenkrát však tento návrh odmítl. Tenkrát cítil pouze touhu po pomstě, spojenou s cílem zničit Perryho Rhodana.

Tato touha po pomstě už nyní nebyla tak silná jako dřív. Touha po moci ji předčila. Cardif si to však neuvědomoval.

Vtom jeho myšlenky uhnuly.

Měl pocit, že před sebou vidí mladé důstojníky Brazo Alkhera a Stáno Nolinova.

Po návratu z doutníkovité lodi BAA-LO Antiů tyto dva muže před jejich kamarády osočil, že zradili. Především plukovník Jefe Claudrin neuvěřil, a ani sluneční maršál Mercant.

Cardif přikývl. I tento vedlejší plán byl spředen. Nikoli z důvodu slušnosti se Cardif rozhodl, že mladé důstojníky, kteří s ním byli na planetě Poutník, rehabilituje. Pokud tyto dva poručíci ještě žili v zajetí věznice Antiů, ještě stále hrozilo nebezpečí, že se jim jednoho dne podaří uniknout. Pak by pro ně nebylo nijak těžké dokázat, že při letu se šéfem na Poutníka nezradili Zemi přívržencům kultu Baalol. Cardif také nepřehlédl, že si ho jeho nejbližší spolupracovníci neustále zkoumavě prohlíželi.

Rozčilovalo ho to a neustále si musel říkat, že se od této

chvíle bude chovat a přemýšlet a rozhodovat jako Rhodan. Ovšem jeho ego bylo silnější než jeho vůle. Bylo mu také jasné, že vědomí jeho otce, které převzal na Okúlu, pomalu ale jistě pohasíná.

Přenos myšlenek, který byl na Okúlu uskutečněn pod časovým tlakem, se nepodařil stoprocentně. Spousta věcí z Rhodanova života mu naprosto chyběla. Vždycky se vyděsil, když objevil díru v převzatém vědomí. A když se mu to stalo potřetí, rozhodl se, že se raději dobrovolně stane poustevníkem, aby zabránil odhalení své pravé identity.

Věděl, že bude muset žít dlouhá léta v osamělosti, dokud pro jeho nejbližší spolupracovníky nenastane povinnost vstoupit pod buněčnou sprchu na planetě Poutník.

On sám měl aktivátor, nepotřeboval tedy buněčnou sprchu, která prodlužovala život. Ale potřeboval ji Reginald Bull, ovšem ten už ji nikdy nedostane! Nedostane ji žádný ze starých přátel jeho otce! Všichni zemřou. Cardif se chystal obklopit svými vlastními přáteli a toužil po tom, že nebude muset hledět do žádné z tváří, které celý život obdivně vzhlížely k Perrymu Rhodanovi,

Za zády mu zabzučel minikom. ;^

Ledabyly se otočil, usadil se za stolem.a podíval se na monitor.

•,; ..

Hlásil se službu konající důstojník velké hyperstanice. Oznamoval rozhovor z Arkonu.

Imperátor Gonozal VIII. chtěl mluvit s Perrym Rhodanem-Po několika vteřinách se na obrazovce objevila Atlantova výrazná tvář.

„Perry Rhodane," volal Imperátor na přítele přes propast třiceti tisíc světelných let, „právě jsem se dozvěděl o tvém rozkazu, podle kterého stahuješ všechny Pozemšťany zpátky na Zemi. Barbare, můžeš mi vysvětlit, co tím zamýšlíš? Smím ti

také říct, že mne tvé příkazy velice šokovaly a že začínám pochybovat o tvém psychickém zdraví?"

„Rád tě slyším takhle mluvit, admirále," cynicky opáčil Cardiff-Rhodan. „Divím se, že mi voláš. Copak jsem ti během našeho posledního rozhovoru před týdnem nevysvětlil, že musím zmobilizovat veškerý lidský potenciál, abych mohl dokončit nový desetiletý plán Sluneční soustavy? Copak jsem několikrát nehovořil o všech rezervách? Chceš mi dnes vyčítat, že jsem tě neinformoval? Admirále, tohle odmítám!"

Arkonidanova tvář strnula. Nastala několikavteřinová pauza.

„Jak mi vysvětlíš, že Sluneční flotila už několik hodin míří k hvězdokupě M 13, Perry Rhodane?"

„Na cestě je pouze část flotily, admirále!" chladně odvětil Cardiff-Rhodan. „I táto otázka mne udivuje. Zprvė má Sluneční flotila podle dohody povoleno létat arkonidským impériem podle libosti, a zadruhé patrně zapomínáš, že ani Arkon ani Sluneční soustava nejsou vybaveny transmiférovými stanicemi, jaké má k dispozici Modrá soustava. Lodě jsou na cestě, aby vzaly na palubu Pozemšťany a vrátily je na Zemi. Tys viděl v příletu mých lodí ohrožení?"

Tvář Arkonidana se ještě více zamračila. „Pozemšťane, kdybych tě neviděl na monitoru před sebou, přísahal bych, že sedím proti cizinci. Ovšem já sedím proti domnělému příteli, který náhle ukazuje svou skutečnou povahu!"

Rhodane, počkal sis na vhodnou příležitost! Vždycky jsi věděl, kdy udeřit a kdy máš vyčkat. Kompliment, barbare! A já blázen věřil tobě a tvé slušnosti. Přitom jsem přece žil tak dlouho na tvé Zemi, abych tohle všechno věděl lip. Gratuluji, mizero!"

Cardif-Rhodan nehnul ani brvou a nechal Arkonidana vymluvit. Pak se cynicky pousmál.

„Imperátore, Perry Rhodan nezapomíná na urážky. Zaplatíš za ně, a abys mí konečně porozuměl jasně, říkám, že Sluneční říše už nemá zájem dále podporovat konglomerát zdegenerovaných národů. Došla nám míra trpělivosti a tolerance. Imperátore Gonozale, Sluneční říše není nějaká dobročinná organizace!"

Arkonidan se držel.

„Perry Rhodane, jsem ti vděčný za tvou mimořádnou upřímnost. Nyní už vidím věci jasně, ovšem jistě za těchto okolností nečekáš, že nechám tvé lodě křížovat v arkonidské říši? Dej vědět svým svazkům flotily, že flotily Arkonu mají vyhlášen poplach a že jsou naprogramovány tak, aby útočily proti každé lodi Pozemšťanů, která se pokusí vlétnout do naší říše!"

„Vyhrožuješ mi válkou, Imperátore?" chladně se zeptal Cardif-Rhodan. V tuto chvíli se plně spoléhal na rozhodnutí centrálního počítače na Venuši, který s téměř sedmdesáti procenty pravděpodobnosti vyhodnotil, že Arkon není schopen vést válku proti Sluneční říši.

„Rhodane, slovo válka jsem nepoužil. Nechci vstoupit do dějin jako ničitel velké Části Galaxie. Tyto zločinecké úmysly nemám."

„Ani s pomocí svých lodí mi nezabráníš, abych dovezl Pozemšťany z Arkonu zpátky domů, Imperátore!"

„Rhodane," zapřísahal Atlan, „v tuto chvíli jsem ze svého slovníku vyškrtl slovo přátelství, ale ještě jednou apeluji na tvůj rozum a prosím tě, abys tuto hru nehnal do extrému! Nezapomínej, že jde o životy miliard lidí. Zvaž, že by mohla zahynout i Země. A ještě něco, Rhodane! Jestli tvoje lodě vlétnou do mé říše..."

Odmklčel se. Na monitoru sledoval, že se Perry Rhodan potočil a sledoval monitor na opačném konci stolu.

Naslouchal a otřesený muž na Arkonu I musel slyšet, že je-

denadvacet velkých pozemských svazků flotily v tuto chvíli materializovalo z hyperprostoru v hvězdokupě M 13.

Když Atlan znovu spatřil tvář svého protějšku, Perry Rhodan se na něj cynicky šklebil.

„Allane, doufám, že nebudeš bránit mým lodím v návratu do Sluneční soustavy. Podle mého soudu jsi už stejně promeškal okamžik, který by byl vhodný pro vojenskou akci.“

Arkonidanovy oči se dívaly zoufale a marně pátraly ve tváři bývalého přítele po důvěrně známých rysech.

Allan viděl úplně cizího člověka. A Rhodanova slova zněla naprosto cize.

Atlan mlčel. Po chvíli však řekl; „Pozemšťane, ještě dnes vyhlásím v Arkonidské říši mobilizaci. Připrav se na to! Dnes už ti nemám co říct!“

Rhodanův dvojník mlčel. Díval se do Atlanovy tváře, dokud Imperátor na Arkonu I nevypnul spojení.

Pak Cardiff-Rhodan vstal a znovu přistoupil k oknu. Pod ním se rozprostírala Terrania, město nejmocnějších. Mělo to pro něj symbolický význam. Moc Sluneční říše mu ležela u nohou!

^ ^ ^

Imperátor Arkonu seděl v křesle a přemýšlel. Důvěřoval Pozemšťanovi Rhodanovi jako nejlepšímu příteli. Nyní ho tento muž zákeřně zradil- A nejenom to. Rhodan mu nepopsatelně cynickým způsobem dal na vědomí, že Arkonidská říše se svými zdegenerovanými Arkonidany pro něj neznamená nic víc, než zralý plod, který nyní Sluneční flotila utrhne!

Atlan se radil s logickým sektorem svého mozku. Úvahy této umělé části mozku se zakládaly čistě na logice. Byly prosty emocí a jiných vlivů.

Skutečností byla zrada a invaze pozemské flotily, jakož i od-

let Pozemšťanů z arkonidské říše. Logický sektor nezajímalo, zda je to dobře nebo špatně.

Jediným východiskem z této katastrofální situace je vojenské spojenectví s Modrou soustavou!

Arkonidan, který žil déle než deset tisíc let na Zemi a kterému lidé přirostli k srdci, následoval radu svého logického sektoru.

A pak podle toho začal jednat.

-> ^^

Vládnoucí rada Akonu se shromáždila ke zvláštnímu zasedání.

Na Sphinxu, pátém světě pod modrobílým akonským sluncem, se rozšířily fámy. Před několika hodinami sem údajně, zavolal Gonozal VIII. Podle všeho se hovořilo o pomoci proti Pozemšťanu Rhodanovi, který se právě pokoušel otrást arkonidskou říší, aby ji potom jednoduše ovládl.

Až na několik nejvyšších osobností žádný Akonan nevěděl, zda se jedná o fámy nebo o pravdu. Ovšem samotné svolání vládnoucí rady dokazovalo. Že půjde o vysoce důležité události.

Fámy vyvolaly v Modré soustavě nečekaný psychologický efekt.

Akonané, pro něž Arkonidané představovali nepovedenou odnož, jež se od Akonanů oddělila před dvaceti tisíci lety, která se však před několika měsíci ve spojenectví s Pozemšťanem Rhodanem stala akutním nebezpečím pro Modrou soustavu, najednou pro Arkonidany nacházeli místo ve svém srdci.

Akonané netušili, že hlas krve zároveň umožňuje správné rozhodnutí. Instinktivně viděli v Pozemšťanu Rhodanovi a jeho mocné flotile největší nebezpečí své existence. Porážka,

kterou jim Rhodan připravil, dosud nebyla v jejich myslích strávena,

Mezi příslušníky Rady byla i Žena: Auris z Las-Tooru, mladá a mimořádně krásná Akonanka. Stala se odbornicí pro oblast Pozemšťanů a Sluneční říše. Nikdo neznal Pozemšťany lépe než ona, osobně poznala Prvního Administrátora Rhodana z nejbližší blízkosti a při jejich posledním setkání se setkala i s arkonidským Imperátorem Gonozalem VIII.

Starý Sa-Gá zahájil zasedání Vládnoucí rady. Konstatoval, že se Rada sešla v plném počtu, a potom přečetl dopis imperátora Gonozala VIII. Pak vyhlásil diskusi.

První obman, Lempart z Fehe-Gharu, promluvil. Upozornil na příbuznost a společnou minulost Akonanů a Arkonidanů. Strážlivě upozornil na nebezpečí, které představovali pro Modrou soustavu Pozemšťané. Třemi větami se zmínil o obchodní základně Pozemšťanů na jejich planetě.

Po něm pak promluvalo ještě osm Akonanů. Tři z toho byli odborníky ve vojenské oblasti. Operovali s čísly. Diskuse vyústila do požadavku:

Arkonidská říše musí Modré soustavě přenechat tisíc nejmodernějších křižníků! Arkonidská říše se musí zavázat, že umístí hypnoticky vyškolené Akonany na zodpovědných místech uvnitř arkonidské flotily!

Všichni souhlasili. Jenom jeden člen Rady ne - Auris z Las-Tooru! Vzala si slovo.

„Prosím!“ vyšel jí vstříc starý Sa-Gá a všichni přítomní se zahleděli na mladou ženu.

Auris poděkovala za předchozí diskusi a za všechny informace, nicméně upozornila. Že lehkomyšlné odsouzení Pozemšťanů by bylo chybou.

Vrátila se do nejmladší minulosti. Hovořila pak výhradně jenom o Pozemšťanu Perrym Rhodanovi. Připomněla všem Čle-

nům Rady radu událostí, a když končila, položila rétorické otázky: „Jak bychom jednali na Rhodanově místě? Nezpůsobili bychom na jeho místě tenkrát válku, krveprolití a smrt po celé Galaxii? Nevykořenili a nezabili bychom na Rhodanově místě ty arogantní Akonany?"

Její otázky vyvolaly bouři nevole. Musela si vyslechnout své. Ovšem nenechala se zastrašit. Stala se z ní advokátka Perryho Rhodana.

„Nemůže to být tak, jak nám Imperátor Gonozal VIII. líčí situaci své říše. Nemůže být pravdou, že Perry Rhodan zradil svého přítele Imperátora! Tady muselo dojít k nějakému nedorozumění, nebo se muselo stát něco, co z této vzdálenosti nedokážeme posoudit!

Musím vyslovit jisté varování. Počkejme. Neslibujme Gonozalovi VIII. hned naši pomoc! Pokusme se diplomaticky vy-: Čkat. Není snad povinností Vládnoucí rady zjistit, proč došlo ke strašlivému nedorozumění mezi Arkonidskou říší a Perryem Rhodanem?

Já osobně bych chtěla na tomto místě říci: Perry Rhodan nedokáže zradit! Muž, jako tento Pozemšťan, který si váží každého jednotlivého lidského života, také dobře ví, co to znamená mít přítele!

Velevážená Vládnoucí rado, necht' nad námi drží ochrannou ruku naši moudří bohové a umožní nám to nejsprávnější rozhodnutí."

Když se Auris z Las-Tooru vracela na své místo, všichni na ni hleděli. Její slova zapůsobila. Ovšem pak si vzal slovo další vojenský expert.

Rozsekal Aurisiny argumenty na kusy. Zasypal je čísly. Když se pak muž vrátil na své místo, bylo rozhodnuto.

Pouze s jedním hlasem proti bylo rozhodnuto, že Imperátor Gonozal VIII. dostane požadovanou pomoc z Akonu.

O hodinu později vyslala největší vysílačka Modré soustavy odpověď Vládnoucí rady Velkému Impériu. Odpověď svým způsobem připomínala pouta, která si Atlan sám sobě nasazoval. Počítačová soustava z Arkonu III Imperátora varovala, aby nabídku Akonanů nepřijal, počítač dokonce navrhoval, aby se sám pustil do boje se Sluneční soustavou. Počítač navíc navrhoval, aby se Imperátor spojil s galaktickými obchodníky nebo s kazateli Baalolu, že pak bude mít větší šance udržet svou moc, než ve spojení s Akonem.

Atlan podvacáté četl toto hodnocení. Potom už ztratil sebevládu.

Ten krám se zbláznil! Počítačový Regent je Šílený! Spolčit se s Antii? To by bylo lepší se bezpodmínečně vzdát Zemi!

Allanovy oči žhnuly.

„Galaktičtí obchodníci," hlesl. „Čekají na chvíli, aby mohli uskutečnit obchod svého života. Ti by se mnou zametli. Antiové vůbec nepřicházejí v úvahu. Ano, Rhodan, ten to asi zvládl. Přitom byl Arkon nejdéle existující samostatnou říší Galaxie."

Atlan schoval hlavu do dlaní. Takhle zoufalý ještě nikdy nebyl. Nechápal to. Nechápal, že ho Rhodan zradil.

Pořád dokola viděl Rhodanovy nejbližší spolupracovníky. Všem jim věřil...

Po několika desítkách minut se znovu ozvala informační soustava.

V centru hvězdokupy M 13 se zdržovalo zhruba osmadvacet tisíc pozemských vesmírných lodí. Jejich pozice byly stále čitelnější. Létały kolem nejdůležitějších obranných soustav. Arkonidské říše.

Atlan nepotřeboval hvězdnou mapu, aby poznal, že před ním

Pozemšťané demonstrují svou moc a naznačují, v jak bezmocné situaci se impérium nachází.

V tu chvíli se ozvala hypervysílačka.

„Vaše Vznešenosti, chce s vámi hovořit ministr Reginald Bull z Terranie. Konec.“

Monitor se rozzářil. Atlan počkal, až se na něm objeví Bullyho Široká tvář.

Kývl a vyzval ho.

„Arkonidane, se šéfem jsem už tři dny nemohl mluvit. Postavil nás všechny před hotovou věc. Nás všechny, bez výjimky. Je nepravděpodobné, že by tento rozhovor hlídal. Aspoň si můžeme otevřeně promluvit.“

Imperátor ho netrpělivě přerušil: „Bully, nechci slyšet dlouhé řeči. Nemám Čas! Proč jste nezabránili Rhodanově zradě?“

Bully odpověděl, aniž by hnul brvou; „Protože si Rhodan před několika týdny vynutil diktátorská práva od parlamentu! My všichni máme svázané ruce. Chápeš naši situaci?“

„Ale Rhodanovu zradu nechápu!“

„Myslíš si, že my ano?“ rychle odvětil Bully. „Šéf je určitě nemocnej. Jinak se to nedá vysvětlit, Allane!“

Imperátor Gonoza Vll. ihned namítl:

„Copak vy Pozemšťané nejste rádi individualisty? Co je s vámi? Kde zůstala vaše slavná iniciativa? Odvaha převzít zodpovědnost? Věř mi, Pozemšťane, není to pro mne lehké, ale zhnusili jste se mi!“

„Já chápu, že nás teď nenávidíš, Allane, ale jestli nechceš pochopit, že Perry je od chvíle, kdy se vrátil z Okúlu, psychicky nemocnej...“

„O důvod víc, abys převzal jeho místo!“ skočil mu Atlan do řeči.

Reginald Bull unaveně mávl rukou.

„Jak jsme mohli vědět, že se šéfem něco je? Nikdo to nemohl

vědět! Ani doktoři ne! Ale proč si myslíš, že dojde k nejhoršímu, Arkonidane?"

„Protože horší už to být nemůže. Po odchodu Pozemšťanů se má říše octla na okraji propasti. Nemohu déle nečině přihlížet. Musím jednat tak, jak to situace vyžaduje!"

„Proč si myslíš, že to musíš udělat?"

„Ztratil jsem víru v Pozemšťany a zůstala ve mně pouze nenávist a pohrdání!"

S těmito slovy Atlan vypnul spojení,
Kostky byly vrženy!

^ A ^

Thomas Cardif odposlouchával tento rozhovor mezi Allanem a Reginaldem Bullem. Spokojeně se Šklebil, když Bully hovořil o psychicky nemocném Rhodanovi a jeho charakterových změnách. Ale zároveň si uvědomil, že jeho nejbližší spolupracovníci asi něco plánují!

Věřil si. Věřil, že jim v tom bude moci zabránit.

Zabzučel interkom. Předstoupil před něj, zmáčkl tlačítko a řekl suše: „Ano."

„Chce s vámi hovořit sluneční maršál Mercant ve věci No-Unov a Alkher!"

„Dobrá," odpověděl.

Uvelebil se v křesle a očekával šéfa rozvědky. Najednou začal opět pracovat jeho buněčný aktivátor. Cítil proud života. Ovšem ve stejný okamžik v podvědomí slyšel dobře známý chichot, kterým se nejméně jednou za den hlásila bytost z Poutníka.

Jenom na půl ucha naslouchal hlasu ve svém nitru. Pomalu už ho začínalo nudit to jednotvárné varování: Jestli nechceš být příliš velký a příliš silný, Perry Rhodane, odlož aktivátor!

Tato věta nyní zazněla znovu. Cardif se ji pokoušel přeslechnout. Ovšem potom se zarazil, protože fiktivní bytost z Poutníka dnes hovořila déle než kdy jindy.

Perry Rhodane, máš Ještě jeden den času na odložení přístroje! Považ, že příliš velikosti může škodit! MUSÍŠ vědět, co děláš, Perry Rhodane!

Ale na to se Cardif jenom zašklebil. Jeho zbraňový dodavatel z Poutníka není zdaleka takovou obří mocností, za jakou ji Perry Rhodan vždycky považoval. On, Cardif, snadno zjistil, jak omezený je obzor této superbytosti ve skutečnosti! Podařil se mu podvod! A vůbec nepomýšlel na to, že by aktivátor odložil.

Vstoupil Mercant.

„Posaďte se, milý Mercante," vyzval ho Cardif-Rhodan. „S čím přicházíte? Politický neklid v soustavě Arkonu, nebo snad útoky arkonidských bojových křižníků proti lodím naší flotily? Aha! Málem bych zapomněl, Mercante. Hlásili mi, že přicházíte kvůli Alkherovi a Nolinovi. Co nového?"

Mercant slabě přitakal. Odložil akta, která přinesl, a řekl:

„Pane, objevily se překvapivé nové detaily, bohužel jsou však jako celek trochu tajuplné."

Cardif-Rhodan se se zájmem předklonil.

„Prosím, informujte mne." . Sluneční maršál přehodil nohu přes nohu.

„Pane, během posleních hodin jsme zažili řadu překvapení. Začalo to tím, že jsme čistě rutinně nechali prozkoumat vesmírný člun, ve kterém jste vy, Alkher a Nolinov letěli na Poutníka. V jednom z koutů pod ovládacím panelem velínu jsme našli mikrovysílačku."

„Cože?" Překvapení Cardifa-Rhodana bylo výborně sehráno. „Ve velínu člunu? Něco takového, jako bylo nalezeno v uchu Antie na skokanské základně na Plutu?"

„Ne, pane, přestože tato mikrovysílačka je swoonského původu. Netušíme, Jak se tato maličká vysílačka dostala na palubu Člunu..."

„Prosím, Mercante, buďte stručnější. Dnes nehodlám řešit žádné hádanky. Co je s tou vysílačkou? Jaké funkce plnila?"

„Vysílačka byla zásobována energií palubního počítače vesmírného člunu, zároveň však odebírala z počítače i letové souřadnice člunu. Dosah vysílačky činí sto světelných let, pane!"

Pokud Mercant očekával, že na to šéf zareaguje, pak byl zklamán.

„Vysílačka přestala fungovat ve chvíli," pokračoval Mercant, „když Antiové ze své válcovité lodi vytvořili kolem vesmírného člunu mentální pole a tím znemožnili jeho další let."

„Hm," odvětil Rhodanův dvojník a zamyšleně se podíval na Mercanta.

„To by mohlo znamenat, že mé podezření vůči poručíku Nolinovovi a Alkherovi není nesprávné, Mercante. Pokud je to tak, pak jsem první, kdo je odsoudí. Ale také to nemuseli být oni, a pak budu zase prvním, kdo se jim omluví. Ovšem jak by mohl někdo vědět, že poletím zrovna s tímhle člunem?"

Mercant se usmál. Po dlouhých týdnech měl znovu pocít, že sedí proti starému, dobrému, zdravému Rhodanovi.

„Pane, zodpovězení této otázky nám chvíli trvalo. Vyslechli jsme důstojníka hangáru. Přiznal, že jednal podle následující úvahy: Šéf musí dostat to nejlepší, to znamená nejmodernější vesmírný člun, který tu máme! A z této úvahy musel patrně vycházet i ten, kdo nalepil pod palubní desku mikrovysílačku."

„Moment, Mercante, cítím lítost. Dříve než budete pokračovat, odvysílejte svým lidem, že lituji, že jsem podezřívá oba poručíky, a že pokud se k nám někdy vrátí, patřičně se jim omluvím. Ještě něco, Mercante?"

„Pane," začal Šéf rozvědky, „musím vám říci, že vaši spolupracovníci nesouhlasí s akcí Sluneční flotily v arkonidské říši...

Cardif-Rhodan vstal.

Mercant ztichl. .

„Mercante, mám ještě práci!"

Sluneční maršál se mírně uklonil, vzal si své podklady a šel. Potom Cardif-Rhodan ohlásil, Že následující tři hodiny nebude k zastížení.

^ ^ ^

Cardif-Rhodan se posadil za stůl v bungalovu, který si zřídil pro své účely uprostřed rozlehlého parku. Před chvílí přiletěl do těchto míst, aby přijal agenta Antiů.

Agent se mu již ohlásil a nyní, ani ne půl hodiny po svém ohlášení, vstupoval do dveří. Vyšli spolu na terasu.

„Prosím!" řekl krátce Cardif a nabídl svému hostu místo.

Muž se posadil, sáhl do kapsy, vyndal jakýsi předmět a položil Jej před Cardifa na stůl.

„Můj průkaz."

Byla to maličká chrámová pyramida. Miniaturní provedení chrámu Baalolu.

Thomas Cardif posunul agentovi jeho zmocnění zpátky. Pochopil, že proti němu nesedí obyčejný vyslanec, nýbrž muž se všemi pravomocemi. Ta malá pyramida to dokazovala.

„Vysoký kazatel Rhobal ti posílá své pozdravy, Cardife!" začal agent, který se zatím nepředstavil. „Ale všichni kazatelé Baalolu na tebe vzpomínají pouze ve zlosti. Litují smrti vysokého kazatele Kálala na planetě Utik, který byl svým buněčným aktivátorem prakticky uštván k smrti."

Cardif se usmál a donutil tak agenta mlčet.

„Řekni Antiům a především Rhobalovi, Že na Kalálově smrti nenesu vinu!*" odvětil Thomas Cardif. „Je podle mého názoru pouze Rhobalovou vinou, že buněčný aktivátor, který měl Kalálovi přinést život, přinesl smrt. Rhobal mne donutil získat a vydat aktivátory.

Díky mé tajné službě jsem informován, jak Kalál zemřel. Je směšné činit mne zodpovědným za jeho smrt. Já nejsem Neviditelný na planetě Poutník, který umí sestavovat buněčné aktivátory!"

Cardif se odmlčel.

„Chceš snad říci, že ty aktivátory jsou pod jeho vlivem, Cardife?"

Muž v prosté uniformě Administrátora chladně odvětil: „Já nejsem bytost z Poutníka! Nevím to, ale copak logika neříká, že je nutno brát v potaz, jak Kálal zemřel? Že je nutno přemýšlet, co se stalo se zbývajících devatenácti aktivátory? Dobrá, přišel jsi vybaven pravomocemi. Můžeme ukončit téma buněčných aktivátorů."

Agent mu však skočil do řeči; „Přicházím, abych sdělil, že je nutno okamžitě povolit žádost galaktických obchodníků ohledně dalších tří set základen ve Sluneční říši,"

Cardif soucitně pohlédl na svého hosta.

„Kazatelé Baalolu nemají politické myšlení. Patrně jim uniklo, co se za poslední čtyři dny odehrálo v arkonidské říši. Velká říše bude brzy převzata našimi silami! Copak v tento historický okamžik mohu dovolit, aby se tu usídlili Skokani? Kdepak, nikdo mne k tomu nedonutí! Copak kazatelé Baalolu zapomněli, že mé výhody jsou i jejich výhodami?"

Agent váhavě odvětil; „Získali jsme spolehlivé zprávy, že Imperátor Gonozal Vlll. uzavřel spojenectví s Modrou soustavou. Slíbil jim tisíc křížníků a oni mu za to dají vyškolené síly jako důstojníky arkonidských křížníků!"

Cardif na sobě nedal znát překvapení a hned odpověděl: „Co na to říká Baalol, agente?"

„Arkonidská říše se k nám chová přátelsky, Cardife! Je to srozumitelná odpověď?"

„Není, agente, je nejasná! Musím vědět, čeho všeho jsou Antiové schopni, aby mne podpořili v mém boji proti Arkonu!"

„Jaké záruky nám dá Sluneční říše, Cardife?" zeptal se agent.

Falešný administrátor se mu smál do tváře.

„Záruky? Písemné? Agente, věřte, že se ve vašich vyděračských rukou necítím dvakrát dobře. A teď bych se měl ještě vázat na antimutanty? Ne, to nechci. Je to jasné?"

„Cardife, ty nejsi ochoten se s námi dohodnout?"

„Ne, znám vaše dohadování! Žádné sliby. Žádné dohody, žádné smlouvy! Co vlastně chcete? Copak mi Rhobal neustále nezdůrazňoval, že jsem pouhou loutkou v rukou Baalolu? Jestliže tedy převezmu arkonidskou říši, nebude pak stejně patřit

Antiům?"

„To jsou jenom slova, Cardife," nazlobeně opáčil agent.

„Díky!" řekl Cardif a usmál se. „Tvá slova mi dokazují, že Antiové nejsou zas tak silní, jak by chtěli být."

„Smím ti ještě připomenout oba důstojníky Nolinova a Alkhera, kteří nás měli údajně informovat o tvé pouti na planetu Poutník?" začal znovu agent s vydíráním.

Ale Cardif na něj soucitně pohlédl.

„Poslední dobou pokládáte na stůl trumfy, když už jsou bezcenné. Domnívám se, že zhruba před hodinou byly všechny posádky mých lodí informovány, že Stáno Nolinov a Brazo Alkher jsou Prvním administrátorem Sluneční říše rehabilitováni! Tak co, agente?"

Zplnomocněný vyslanec Antiů v tuto chladnou ranní hodinu pochopil, že sedí proti vypočítavému Pozemšťanovi, který uměl bez zábran využít jakoukoliv šanci.

„Není o čem mluvit, Cardife.“
Cardif vstal.

„Pokud není o čem mluvit, pak končíme, agente. Smím tě požádat, aby ses vrátil ke svému vznášedlu?“ Ale Anti považoval za nutné ještě jednou varovat. „Cardife, nepodceňuj moc Baalolu!“

Rhodanův syn hrubě opáčil: „Nestraš, nestraš! A už jdi, agente!“

„Pozemšťane, Antiové nebudou bránit tvému pokusu o převzetí moci nad arkonidským impériem!“

S těmito slovy agent odcházel. Nechal za sebou zamyšleného Thomase Cardifa.

^ A ^

Před padesáti dny získal Thomas Cardif alias Perry Rhodan od fiktivní bytosti na Poutníku jedenadvacet buněčných aktivátorů. Dvacet bylo vybaveno automatickým individuálním nastavovacím zařízením a dostali je od něj Antiové. Jeden aktivátor si nechal. Byl nastaven bytostí z planety Poutník na požadované individuální frekvence Perryho Rhodana.

Padesát dní tato bytost Cardifa neustále varovala stereotypní větou: Odlož buněčný aktivátor, Perry Rhodane. Nebo budeš příliš velký a příliš silný!

Thomas Cardif padesátkrát mávl rukou. A nyní také. Perry Rhodane, máš ještě pět minut času, abys ho odložil;

Radím ti, udělej to. A ještě jednou zvaž, jak míra velikosti a síly může Škodit!

Po této informaci už nenásledoval obvyklý chechot. Cardif zůstal sám se svým buněčným aktivátorem, schovaným na prsou pod Šaty.

Prohlížel si důležité informace z hvězdokupy M 13. Agenti

Sluneční rozvědky odtud hlásili neklid v Arkonidské říši, hospodářské potíže a zvyšující se politickou činnost galaktických obchodníků.

Všechno naznačovalo, že se Allanova říše nezadržitelně hroutí. Cardif odsunul první hromádku zpráv, když mu tělem projela strašlivá bolest.

Cardif, na Aralonu známý pod jménem Edmont Hugher, vynikající lékař, nenašel sílu, aby diagnostikoval svůj stav. Zřítíl se z křesla, zkroutil se v křeči na podlaze a křičel.

Bolest byla všude. V hlavě, v prsou, ve všech prstech. V pažích, v nohách - všude, všude!

Na čele mu vyrazil studený pot. Měl pocit, že z těch bolestí zešílí. Cardif-Rhodan neviděl, kdo se k němu blíží. Nevěděl, kdo ho zvedá a pokládá na pohovku. Neslyšel, jak jsou svolávání nejvýznamnější lékaři Terranie. Svíjel se v bolestech.

„Přišel první doktor. ; „Dejte mu injekci!“ křičel na něj rozčilený Reginald Bull.

Lékař však odmítal dávat jakoukoli injekci předtím, než pacienta prohlédne. Ale Cardif-Rhodan se nedal. Protáčet oči a po celém těle mu stékaly potoky potu.

„Na to se přece nemůžeme nečinně dívat," řval Bully. „Proč mu nepomůžete?! Dejte mu nějakou podpurnou injekci! Žhavte ho bolestí!"

Čtyři pevné paže svíraly Cardifovu levou ruku. Vyhrnuly mu rukáv. Ovšem když se lékař s injekcí přiblížil, Cardif-Rhodan se vytrhl a vyrazil mu ji z ruky.

„Já už nemůžu, já už nemůžu...," křičel Cardif-Rhodan. Pak chvíli ležel v klidu, ale za okamžik se opět začal svíjet v bolestech. Znovu ho chytily a lékaři se konečně podařilo vrazit injekci do jeho paže. Když do Cardifova těla dostal dvě třetiny tekutiny, pacient se mu vytrhl a zřítíl se k podlaze. Tam se uklidnil a vypadalo to, že spí.

Reginald Bull zaúpěl a teprve nyní si uvědomil, že i on je zpocený od hlavy až k patě.

„Co je to s Perrym? Doktore, k čertu, tak už ho konečně vyšetřete!"

Lékař však zavrtěl hlavou.

„Pane," začal váhavě, „tohle není případ pro mne. Podívejte se mu na levou paži. Tady, támhle nebo támhle! Všechny svaly jsou křečí staženy jako kámen. Něco takového vůbec v medicíně neznáme. Prosím, netrvejte na tom, abych ho vyšetřil. Má diagnóza by byla patrně chybná!"

Bully se sám ujistil o Rhodanově záhadném stavu. Levá paže Perryho Rhodana byla tvrdá jako kámen, ale Bully si všiml ještě něčeho dalšího.

„Nemá šéf horečku? Nebo je to horko, které vyzařuje, způsobeno injekcí?"

Lékař k němu rychle přistoupil, vzal Rhodana za ruku, hledal pulz a mlčky počítal. Čím déle počítal, tím větší bylo jeho překvapení.

„Pulz je naprosto normální, to odporuje účinku uklidňujícího prostředku. K tomu ta horečka..."

Pustil Rhodanovu paži a položil dlaň na jeho čelo. Bylo horké.

Lékař znovu otevřel brašnu a umístil do Rhodanova podpaží teploměr. Chvilí počkal, pak jej vyndal.

„36,5...", vykřikl lékař, když přečetl údaj na teploměru. „To nemůže být pravda. Administrátor má horečku aspoň 40 stupňů!"

Doktor si vzal náhradní teploměr. Když jej zkontroloval, mlčky ukázal Bullymu výsledek. I druhý teploměr ukazoval 36,5.

„Rád bych mu obnažil trup," řekl lékař, protože si už nevěděl rady. „Ostatní prosím opusťte místnost!"

Zůstal s ním jenom Bully. Nedal se poslat ven. Lékař se o to ani nepokoušel.

„Co je to?“ zvolal Bully, když Rhodan měl na sobě už jen tílko. Na prsou se mu rýsoval vajíčkovitý, mírně vystupující předmět. Bully v tuto chvíli myslel na všechno možné, jenom ne na buněčný aktivátor!

Jak by ho to také mohlo napadnout? Perry, on, i řada dalších přátel, všichni museli každých šedesát let absolvovat buněčnou sprchu na Poutníku, aby pro další stejnou dobu nestárnuli.

Lékař svlékl z falešného Rhodana i tílko. Nyní byl trup bezvědomého muže zcela nahý.

„Co... co... co... to je?“ vykřikl lékař a ukázal na vajíčkovité těleso, které bylo z poloviny vsunuto do šéfova hrudníku.

„To je... to je... to je přece...“

Bully neřekl, co to je. Teď už nic nechápal. Perry Rhodan měl v sobě buněčný aktivátor.

^ ^ ^

Odvezli ho v bezvědomém stavu na kliniku. Lékaři na tom trvali.

Tři chirurgové právě uzavřeli svá vyšetření, ale neodvažovali se odhadnout výsledek. Neurologové, bylo jich celkem šest, se starali o Rhodanovy reflexy. Séfneurolog Meissner při jednom testu zjistil reflex, který byl podle jeho názoru nepřírozený. Partie, které se dotkl, byla extrémně chudá na reflexy.

Neurolog Ginseng pozoroval bezvědomého šéfa. Jeho tělo mimořádně dobře snášelo předávkování zářením. I tohle byla novinka! ;'

Více než dvacet lékařů kroutilo hlavami. Šéf vypadal jako lékařský zázrak.

„Co se to s ním stalo?“ úpěl šéfneurolog Meissner, když se podíval na záznam neurotonu.

Bully to už nevydržel a vybuchl: „Tak mluvte, doktore, co se děje?“

„Připravte se na všechno, pane Bulle. I na to nejhorší! Se šéfem se stala neuvěřitelná proměna. Najednou má nervové dráhy, které žádný normální člověk nemá. Všechny nervové dráhy drží organický kontakt s buněčným aktivátorem! To znamená: tento aktivátor nelze operativně odstranit! Pokud by se někdo odvážil, pak by to šéf nepřežil.“

„Ta věc Je přece kovová, doktore! Jak může kov navázat spojení s nervovou soustavou? Tomu přece nemůžete věřit ani vy sám!“ zuřil Bully.

„Ať chci nebo nechci, pane Bulle,“ odpověděl lékař, „musím věřit tomu, co nám ukazuje neuroton. Smím vás požádat, abyste mým kolegům uvolnil místo a oni se mohli sami přesvědčit, že má diagnóza je správná?“

Ostatní lékaři ji potvrdili.

Bully přemýšlel. Uvažoval, že v tom má prsty tajemná bytost z Poutníka. Podvědomě cítil, že tu něco nesouhlasí, a také že všechny jeho dosavadní úvahy vycházely z chybných předpokladů, ale nedokázal zjistit, kde byla chyba.

„Šéf se probírá!“ řekl Manoli. Lékaři přestali pracovat.

Cardif-Rhodan otevřel oči a nechápavě se rozhlížel.

„Co je...?“ řekl Cardif-Rhodan a zděšeně zmlkl. Mimoděk se totiž pravou rukou dotkl buněčného aktivátoru. Přitom konstatoval, že se přístroj nachází z poloviny v jeho hrudním koši a že už s ním nejde hnout.

Málem se zatvářil vyděšeně, když si uvědomil, že aktivátor pracuje. A proud, který vtékal do jeho těla, znamenal kousek

věčného života. Rázem z něj spadlo veškeré napětí. Ale zároveň si také vzpomněl.

„Myslím, že už je po bolestech. Dokážu vstát sám, pánové!“ řekl a hlas mu zněl naprosto normálně. Jeho vzhled se vteřinu za vteřinou zlepšoval. Nedbal odporu mnoha lékařů a vstal. Prohlížel si sám sebe, díval se na aktivátor a na lékaře. Dokonce se zatvářil pobaveně.

„Tato záležitost vám jistě způsobila bolení hlavy, že? Ale buďte klidní, pánové, ani já nedostanu vždycky na všechny otázky odpověď!“

Ani netušil, jakou radost způsobil Reginaldu Bullovi. Rhodanův přítel v duchu jásal. Byl skálopevně přesvědčen, že Perry překonal svůj nejhorší čas a brzy bude zdrav.

^.. ^ ->

Rychlá vesmírná loď se řítí k malému slunci se dvěma planetami, z nichž ta vnější byla obydlená a jmenovala se Saos. Měla gravitaci 1,3 g a otočila se kolem své osy jednou za 214 hodin. Tato mimořádně dlouhá rotační doba vyvolávala především ve vyrovnávací zóně neustálé bouře, které velmi ztěžovaly život na planetě.

Atmosféra prokazovala jenom malá množství kyslíku, zato však hodně dusíku a kysličníku uhličitého.

Agent, který se brzy ráno setkal s Cardifem-Rhodanem, byl na cestě k Saosu.

Spěchal. Chtěl být co nejdříve na území továrny, která se nacházela na této nevlídné planetě. Krátkým impulzem ohlásil svůj příchod. Věděl, že tam na něj stejně netrpělivě čekají Antiové.

Celou cestu přemýšlel o Trakaratu. Pozemšťané o této planetě věděli, to na Zemi zjistil. Také se domníval, že ví, odkud

Pozemšťané jméno této planety znají. To pouze Kálal v boji se smrtí mohl prozradit tajemství své sekty! „Kdy přistaneme?“ vyjel na velitele lodi. „Asi za tři hodiny, vzácný pane!“ odvětil velitel. „Tolik času už nemám, Mingo!“ vysvětloval agent. „Proč jsi

vykonal tak krátkou transici? Proč jsme nevylétli z meziprostoru blíž u Saosu?“

Mongo se přikrčil a odpověděl: „Převzácný pane, nezapomínejte přece, že Saos je obklopen Širokým řetězcem meteoritů. Zodpovídám za vás a chci sám ještě mnoho let ze všech sil sloužit Baalolu!“

Agent jenom mávl rukou a odebral se do své kajuty. Následující hodiny přemýšlel o arkonidské říši a o Cardifovi. Ještě pod vlivem úvah opouštěl po přistání rychlého křižníku na Saosu palubu a o něco později už stál před sluhy Baalolu, kteří na něj netrpělivě Čekali.

„Mluvil jsem s Cardifem,“ začal a pak se odmlčel. Rozhlédl se. Obklopovalo ho pět Antiů. Jenom tři z nich se stále zdržovali na Saosu. Byli zodpovědní za výrobu ochranného energetického štítu. Dva zbývající agent neznal, ale podle oblečení zjišťoval, že se jedná o důležité osobnosti. „Stalo se na Saosu něco?“ zeptal se.

Šéf výroby, starý, svraštělý mužík, zavrtěl hlavou. „Thomas Cardif náhle těžce onemocněl. Byl odvezen na neurochirurgickou kliniku Terranie. Zatím nevíme, jaký je jeho momentální stav. Sluneční rozvědka patrně zajala našeho důvěrníka. Už několik hodin nedostáváme z hlavního města Země žádné zprávy!“

Agent musel tuto informaci nejdříve zpracovat. Před svým duševním zrakem viděl muže, který dosud neodhalen zaujímal roli Perryho Rhodana[^]

„Podle posledního hlášení, které jsme získali, souvisí Car-

difovo náhlé onemocnění s buněčným aktivátorem, který nosí při sobě!"

Agent nadskočil. Bez Thomase Cardifa nemohli Antiové uskutečnit své cíle.

„Našemu bratru, vysokému kazateli Rhobalovi, se přihodila nepříjemná chyba. Když se naposledy loučil s Cardifem, neprohledal ho. Určitě by aktivátor hned našel. Pokud Rhodanův syn nyní zemře, stejně jako náš bratr Kálal na planetě Utik, pak bylo všechno marné."

Agent přikývl. Nyní se obával informovat je, co věděl.

Znovu se posadil, napil se a pak přece jenom nakonec řekl:

„Na Zemi se hovořilo o Trakaratu!"

Pět antimutantů bylo jako zasaženo bleskem.

„O Trakaratu?"

„Ano," řekl agent. „Thomas Cardif vyslovil podezření, že ne všech dvacet buněčných aktivátorů přinese žádoucí účinek. V této souvislosti se mě zeptal: Copak na Trakaratu o tom nikdo neví? Hovořil jako "někdo, kdo přesně ví, co je na této planetě možné nalézt!"

„Ze by Kálal?" vzdychl jeden z Antiů.

„Asi to bude Kalálovo dílo. Nikdo jiný nemohl vyslovit jméno Trakarat."

Kazatelé Baalolu se uklidňovali jen pomalu. Byli příliš Šokováni.

„Vrátil jsem se rychle nejenom proto, abych informoval o této věci," vysvětloval agent a spokojeně konstatoval, že ho nyní poslouchají velice pozorně. „Musíme odlákat Sluneční rozvědku na falešnou stopu. Když budeme mít dostatek času a nic neuspěcháme, pak s pomocí těch dvou důstojníků proměníme planetu Saos na planetu Trakarat!"

„Myslíš Pozemšťany Alkhera a Nolinova, které tady Rhobal nechal?" zeptal se jeden z Antiů.

„Přirozeně. Jsou to Pozemšťané. Sluneční rozvědka jím uvěří rychleji než nějakému Arkonidanovi, Skokanovi nebo Arasovi. Když to provedeme Šikovně a zmíníme se na správném místě, že Saos nese jméno Trakarat, pak svedeme Sluneční rozvědku na falešnou stopu. Pokud ještě naznačíme, že se tu nachází mocná centrála, aniž bychom vysvětlili, o jakou centrálu jde, mohli bychom sem dokonce přilákat Rhodanovu flotilu. A pokud tady budeme připraveni, bude potom velice jednoduché způsobit explozi, ke které dojde ve chvíli, kdy , Pozemšťané přistanou.“

Agent mluvil s nadšením,

„A co má tenhle nesmyslný plán znamenat? Co s tím mají společného ti dva důstojníci Sluneční flotily?“ ujelo jednomu z Antiů.

„Ti dva by měli uprchnout a přinést tyto informace. Měli by tvrdit, že toto je Trakarat a že tu je nějaká centrála.“

Šéf výroby projektorů energetických štítů však namítl: „Musím vám odporovat! Nebezpečí, že by Pozemšťanům padly do rukou naše projektory, je příliš velké.“

Agent přikývl.

„Právě proto musíme tento plán řádně promyslet.“

^^^

Jeden tisíc arkonidských křižníků, které právě opustily výrobní linku a absolvovaly zkušební let, ve stejný čas transitovaly hyperprostorem k Modré soustavě.

Atlan přistoupil na podmínky Praarkonidanů a poslal své lodě pod řízením robotů do Drorahu, centrálního světa Akonanů.

Tři z lodí byly nacpány přístroji pro hypnoškolení.

V jedenáct hodin pozemského času se v ložnici Thomase Cardifa ozval budík.

Cardif se probral z hlubokého, osvěžujícího spánku, zamrkal k ciferníku, hlasitě zív, protáhl se a vstal.

Proč jsem se nechal vzbudit? Chvilí ještě přemýšlel a ve stejný okamžik mu došlo: Ve dvanáct hodin očekává hlášení z palub lodí, které byly umístěny do soustavy Arkonu, Ve dvanáct hodin měl také přijít sluneční maršál Mercant.

Cardif vstal, odešel do koupelny, umyl se a oblékl. Když si natahoval kalhoty, najednou se zarazil.

„No toto?“ řekl a překvapeně se prohlížel. Odkdy mám břicho? pomyslel si a pečlivě se prohlížel. Probudil se v něm lékař. Nezapnul kalhoty, vrátil se na postel, lehl si na záda a opatrně si ohmatával břicho. Nic však nenašel. Pak vstal, kroutil hlavou, zapnul si kalhoty a tiše poznamenal: „Mám břicho a přitom-se cítím docela dobře...”

Nazlobeně přešel k videofonu. Požadoval spojení s lékařem. Když přišel, Cardif-Rhodan ho uklidňoval.

„Nic to není. Dejte mi nějaké projímadlo, doktore, to je všechno. Nejlépe Gelontifad!“ řekl a ve stejný okamžik toho litoval. Gelontifad byl totiž araský prostředek.

Lékař hned zareagoval.

„Gelontifad?“ divil se lékař. „Pane, tento lék neznám. Ale spojím se hned s centrální farmaceutickou distribuční firmou a budu ho požadovat.”

Cardif na to mohl jenom kývnout. Udělal neodpustitelnou chybu.

Zatímco lékař marně sháněl lék, Cardif-Rhodan si měřil břicho. Zjišťoval, že skutečně ztloustl.

Lékař mezitím bombardoval zásobovatele svým požadav-

kem a když odpovídali. Že lék nemají, zlobil se: „Ten lék musí existovat! Šéf ho zná! Sežeňte mí ho!"

Dozvěděla se o tom dokonce i Sluneční rozvědka, ale jistý major, kterému se tato zpráva dostala na stůl, trpěl kocovinou z uplynulého dne. Přelétl zběžně zprávu a odsunul ji stranou, protože ji nepovažoval za důležitou.

Mezitím se v jedné velké klinice sešli lékaři, kteří se dozvěděli o neobvyklém Rhodanově požadavku.

„Gelontifad?" řekl překvapeně Jeden z nich. „Ten lék znám. Ale tady ho nikdo znát nemůže. Teprve nedávno ho vyvinuli Arasové. Musím to vědět. Právě se vracím z Aralonu!"

^v
Žádný z lékařů se nad tím nepozastavil. Všichni byli rádi, že konečně vědí, co je to za prostředek. „Je to projímadlo?" ujišťoval se jeden z nich.

Oslovený příkývl. Thomas Cardif v tu chvíli jenom o vlásek unikl odhalení.

^ ^ ^

Brazo Alkher lhostejně vzhlédl, když přiváděli jeho přítele Stáno Nolinova zpátky do cely,

Stáno se vracel z osmnáctého nebo dvacátého výsledku. Brazo Alkher absolvoval zhruba stejný počet výsledků. Dnes ráno s nimi Antiové znovu začali.

Nolinov mlčky usedl vedle Alkhera. Roboti zmizeli, zamkli dveře a zabezpečili je energetickým Štítem.

„Brazo, za deset minut si pro tebe přijdou!" to bylo všechno, co Stáno řekl k výsledku, ze kterého se právě vrátil.

Víc toho tady říkat nemohli- Byli odposloucháváni a tři kamery je neustále sledovaly. Všimli si jich hned na začátku a chovali se podle toho.

Brazo Alkher, který byl na lineárním bojovém křížníku 39.

IRONDUKE zbraňovým důstojníkem, vstal a začal putovat po místnosti. Pět kroků ke dveřím, pět kroků zpátky ke stěně.

„Začínáš ztrácet nervy, bratříčku?“ zeptal se ho Nolinov s mírným posměchem v hlase.

„Na to teď nemám čas,“ odvětil Alkher.

Rozhovor znovu utichl. Alkher putoval po podzemní cele sem a tam. Přitom stále přemýšlel. Napadlo ho, že ho k výsledkům vedli vždy jinou cestou. Nevěděl proč.

Pak se tiše otevřely dveře a vstoupil robot. Kovovým hlasem vyzval Brazo Alkhera, aby šel s ním.

Brazo kývl na rozloučenou a Šel. Dva roboti ho vzali mezi sebe, třetí šel za nimi.

Brazo se soustředil na cestu. Ovšem po pěti minutách ztratil veškerou orientaci. Už ani nevěděl, jestli ho náhodou nevedou v kruhu. Cesta k místnosti pro výsledky vypadala nekonečně.

Vzpomínal si, jak tato základna Antiů vypadala, když tu přistávali.

Uprostřed údolního kotle, obklopeného vysokými ostrými skalními hřebeny, byl umístěn téměř kruhovitý komplex budov o průměru zhruba dvou kilometrů, nad kterým se tyčila asi stometrová pyramida. Když byli s Nolinovem odváděni ve svých skafandrech k chrámu, podařilo se mu porozhlédnout. Velké agregáty uvnitř budov naznačovaly, že jde o energetické stanice, které zásobují celý tento průmyslový komplex.

Náhle Brazo znovu pochopil, ve kterém podzemním sektoru se asi nachází. Totiž před antigravovou šachtou, která vedla nahoru do pyramidy. Krátce nato vstoupil v doprovodu robotů do místnosti pro výsledky.

Brazo se zarazil, když mezi pěti Antii spatřil dvě cizí tváře.

Jeden z cizinců představoval Braza ostatním neznámým Antiům.

„Pozemšťane, budeš odpovídat na otázky vysokého kazatele Kutlóse!“

Alkher nehnul brvou.

Výslech začal. Antiové kladli jednu záludnou otázku za druhou. Ovšem mladý poručík neabsolvoval vesmírnou akademii Sluneční flotily s nejlepšími výsledky jenom náhodně a uměl tudíž šikovně uhýbat.

Náhle přestali. Z vedlejší místnosti vysel další Anti, zastavil-se před Kutlósem, uklonil se a požádal ho, aby šel s ním.

Brazo, který pozorně naslouchal, rozuměl jenom tolik, že pro centrálu přišlo důležité hlášení.

Kutlós vstal a následoval toho muže.

Tento muž se znovu překl. Brazo Alkher totiž zaslechl jméno Trakarat.

Netušil, že je měl slyšet.

I polohlasná odpověď Kutlóse, kterou bylo z vedlejší místnosti slyšet, byla určena Brazovi: „Nenecháme se těmi Skokany tlačit ke zdi. Centrála se umí bránit“

Když byl zhruba po půlhodince opět odveden do svého podzemního vězení, už si nevšímal cesty. Pojmy Trakarat a centrála mu nesly z hlavy. Musel o svém objevu nutně informovat Stáno Nolinova. Horečně přemýšlel, proč tato nevlídná planeta má hned dvě jména. Podle arkonidského katalogu Saos, a nyní Trakarat!

Pak také přemýšlel o centrále. Byl to snad komplex, který viděl z přistávající lodi, a který měl v průměru dobré dva kilometry?

^ ^ ^

Kutlósovy přísné rysy tváře zmizely a místo nich se objevil úsměv. Tento úsměv patří, muži, který před nedávným hovořil s Cardifem-Rhodanem na terase jeho bungalovu.

„Nač myslíš?" zeptal se agenta.

„Myslím, že zjednodušený plán je velmi účinný. Toho Pozemšťana jsem velmi pozorně sledoval, když padlo jméno Trakarat. Bezpochyby si toho všiml a návnadu spolkl."

Kutlós se rozzářil. Mnul si ruce. Pateticky řekl: „To pro Balol vypadá velice dobře!" Pak se sklonil a zamumlal nesrozumitelná slova.

Potom opustil místnost.

Byli přesvědčeni, že vědí jak daleko mohou jít a že budou mít úspěch, protože jediný muž, který jim mohl být skutečně nebezpečný, se nacházel v jejich moci: pravý Perry Rhodan.

^ A ^

Bully se vřítíl do soukromých místností Allana D. Mercanta. Viděl, že sluneční maršál má návštěvu: plukovníka Nike Quinta.

„Výborně, že jste tady, Quinto," pozdravil šéfa tajného oddělení III. „Přicházím od šéfa. Nepustil mne ke slovu. Po pěti minutách jsem ani já neměl chuť se s ním bavit. Pánové..." Bully se zarazil. „Obávám se toho nejhoršího. Byl jsem u šéfa třicet minut. Za těch třicet minut si nejméně osmkrát bral do ruky krejčovský metr a měřil si břicho!"

Mercant a Quinto ani nevypadali překvapeně.

„Všichni už vědí, že Rhodan je nemocný. Čistě náhodou jsem se dozvěděl, že také trpí zažívacími potížemi. To je všechno, pane Bulle. Kromě toho se asi bojím, že by zase dostal záchvat."

Plukovník Nike Quinto se při Mercantových slovech vztyčil a napjatě naslouchal. Ale nestačil se zeptat, protože Bully ho předešel: „Proč si bere krejčovský metr? Tohle už je příliš, Mercante! Proč si Perry obstaral ještě i buněčný aktivátor?"

Tajemnou bytost na Poutníku vůbec nechápu. Proč dala Perry-mu takovou věc? Quinto, co vy na to?"

Plukovník zavrtěl hlavou. „Pane Bulle, na to já vám nic neřeknu, dokud bude šéf mlčet. Ale ta záležitost s krejčovským metrem je zajímavá..."

„Ne, zajímavá není!" křikl Bully, protože už toho měl dost. „Je to úplně Šílený. Mercante, nepřišel jsem, abych si tady s vámi povídal. Maršále, je na Čase, abychom..."

Mercant vstal. Pochopil.

„Na to je ještě příliš brzo! Mluvil jsem's lékaři. Zatím na Rhodanovi neshledávají žádné duševní poruchy. Pane Bulle, chápete, co to znamená?"

„Ale takhle to přece nejde dál! Za dva nebo tři dny tady máme galaktickou válku a miliardy lidí zemřou, pokud budou naše lodě nadále provokovat arkonidský impérium. A to nemluvíím vůbec o tom, co si o nás myslí Atlan!"

Mercant na něj přísně pohlédl.

„Pane Bulle, chcete svrhnout Šéfa jenom proto, že ho podezříváte, že je nemocný?"

Tloušťík zafuněl; „John Marshall se mě dneska taky tak hloupě zeptal! Zatraceně, já jsem ten poslední, kdo by chtěl

Perryho zradit, ale my přece neseme odpovědnost za Sluneční říši!"

Nikdo mu na to nic neřekl, proto Bully pokračoval: „Marshalla jsem zpracoval! Donutil jsem ho, aby se podíval do šéfových myšlenek. A co mi pak Marshall řekl? Že šéf myslí dovnitř.' Co to znamená neví ani on ani já!"

^ A ^

Perry Rhodan vždycky vstával brzy ráno- Cardif-Rhodan se toho držel, ale tohoto rána se necítil nijak skvěle. Nejdřív ze

všeho sáhl na noční stolek a vzal do ruky krejčovský metr, který minulého večera Bullyho málem zničil. Změřil si břicho a zjistil, že je stejné jako večer.

„Už asi maluju čerty na zeď," vzdychl s úlevou, zasmál se, pustil metr a protáhl se.

Bos vstoupil do koupelny. Jako obvykle se postavil na váhu.

„Cože...?" Rukama tápal po něčem, čeho by se mohl chytit. Kolena se mu roztřásla. To, co viděl, přece nemohlo souhlasit! Během jedné noci byl o šest set gramů těžší, přestože večer předtím nic nevypil ani nesnědl!

Podíval se do zrcadla.

Viděl cizí tvář, naplněnou strachem a zděšením,

Strhl ze sebe pyžamo a zahleděl se na buněčný aktivátor, který znovu začal pulzovat a uklidňoval jeho tělo.

Strach a zděšení z jeho tváře mizelo.

„Jen klid, Rhodane!" řekl si nahlas a zasmál se. Ale hřbetem ruky si otřel z čela studený pot.

^ ^ ^

Na Saosu trval den a noc dvě •stě čtrnáct hodin pozemského času. Když byl Brazo Alkher odváděn k poslednímu výslechu před Kutlóse, začínal na tomto nevládném světě nový den. Přes chrámové městečko se právě přehnala vichřice. Když ho potom roboti odvedli zpátky do podzemí a zamkli ho tam společně s Nolinovem, lehl si. Přestože ho nastalá situace nutila přemýšlet, nakonec usnul.

A měl pocit, že sní.

Stál uprostřed strašlivé bouře. Blesk stíhal blesk. Země se chvěla. Vtom ho někdo brutálně chytil za rameno. , „Vstávat! Těžké ostřelování z vesmíru!" slyšel křičet Stáno Nolinova.

Ve stejný okamžik Brazo Alkher konečně zbystřil a probudil se.

Posadil se a sklouzl z lůžka. Podlaha se mu chvěla pod nohama a zvenčí přicházel ohlušující rév. Průmyslový objekt se musel nacházet pod soustředěnou bubnovou palbou.

Brazo si okamžitě vzpomněl na zachycenou poznámku při svém posledním výslechu. Jako kdyby v duchu slyšel Kutlós se fikat: „Skokani nás nepřitlačí ke zdi. Centrála se umí bránit!"

Další záchvěv půdy odmrštil Pozemšťany na podlahu jejich cely.

„Bomby!" zvolal Alkher. Musel to vědět. Byl zbraňovým důstojníkem. Věděl také, kdo v této části Mléčné dráhy rád používá bomby. Galaktičtí obchodníci!

Tohle byl útok z vesmíru!

Zdálo se, že planeta Saos každou chvíli vybuchne.

„Dveře...", zvolal Brazo.

Dveře už neexistovaly. Ale prolomil se i energetický štít za nimi? Brazo se sehnul pro židli a hodil ji na chodbu. 'Proletěla.

„Rychle ven. Stáno!" křikl v tu chvíli. Útok proti základně sílil- Nad základnou Antiů se musela pohybovat velká flotila Skokanů.

Brazo Alkher a Stáno Nolinov se vyřítili na Širokou chodbu. Těsně před nimi chodba pukla. Uprostřed ní zela tri metry široká Škvíra. Brazo na poslední chvíli kamaráda ještě zastavil. Podívali se za roh. Na konci chodby byla antigravová

šachta, která možná znamenala jejich záchranu, pokud ještě fungovala.

Utíkali. Ani se nedivili, že nepotkávají Žádné roboty. Dospěli až k antigravu. Ještě pracoval. Společně skočili dovnitř a vynášelo je to nahoru.

Nebylo možné mluvit. Zánik planety byl doprovázen příšerným rámusem.

Brazo instinktivně cítil, že musí opustit antigrav.

„Doleva!“ křikl a vystoupil. Na chodbě se před nimi vynořili dva roboti. Důstojníci Sluneční flotily se vrhli k podlaze, protože počítali s útokem. Ten však nepřišel- Tihle roboti nebyli bojovými stroji, nýbrž automaty, určenými k výrobě individuálních ochranných štítů.

Muži utíkali dál, až dospěli k transportnímu pásu. Skočili na něj a nechali se nést. Pás probíhal právě tunelem, když se v bezprostřední blízkosti ozval výbuch, který způsobil sesuv půdy a zastavení transportního pásu.

Osvětlení našťestí ještě fungovalo. Pozemšťané se plazili dál po čtyřech. Tunel končil po několika dalších metrech v obrovské hale: ve výrobně individuálních ochranných štítů. Pracovní roboti se tu věnovali své Činnosti, jako by se venku nic nedělo. Pozemšťanů si vůbec nevšimli. Rozběhli se k velkému portálu.

’
Zdálo se jim, že jsou na cestě už celou věčnost, ovšem ve skutečnosti od jejich útěku z cely ještě neuplynulo ani pět minut.

Těsně za portálem Alkher vykřikl. Ve stejnou chvíli zmizel vpravo v místnosti za vytrženými dveřmi.

Stáno Nolinov ho následoval.

Byl to sklad vesmírných skafandrů!

Tento objev nebyl v žádném případě řízen Antii, nýbrž šlo o cistou náhodu, a ještě větší náhodou bylo, že tu našli dokonce své vlastní skafandry.

Oblékli si je, zkontrolovali jejich vybavení a pak vyrazili s cílem dostat se na povrch planety. Pokračující útok proti základně jim to umožňoval.

Následující antigravová šachta také nefungovala. Jak mohli

tušit, že ji Antiové vypnuli teprve před několika vteřinami, aby Pozemšťané byli nuceni použít nouzové schodiště!

Brazo Alkher a Stáno Nolinov utíkali po schodišti, zatímco Antiové dál řídili umělou bitvu. Sotva však Pozemšťané vyběhli na povrch planety, vzájemně se sobě ztratili v mračnu prachu, plynu a řevu tlakových vln. Alkher se položil břichem na zem. Netušil, kde zůstal Stáno a neodvažoval se mu volat helmovou vysílačkou.

Alkher reagoval rychle. Zaregistroval blízkost jakýchsi dveří, které vedly do nízké budovy. Bleskurychle rozrazil dveře a vklouzl dovnitř. Právě v tu chvíli intenzita skokanského útoku poněkud polevila. Nyní chtěl využít přestávku a zavolat Nolinova.

Ovšem jeho helmová vysílačka byla na příjmu. Brazo Alkher vytřeštil oči.

Co to tu slyší?

Nějaký antimutant se docela klidně bavil s jednou ze skokanských lodí, která prováděla útok! Slyšel Skokana odpovídat v interkosmické řeči. Nyní znovu mluvil And. Padlo jméno Extan, pravděpodobně rodové jméno nějakého galaktického obchodníka. A co že to měl Extan udělat? Přesunout palbu?

Víc toho už Brazo Alkher neslyšel.

Stáno Nolinov se ohlásil na nouzové frekvenci a Brazo musel přepnout spojení.

Udělal to s lítostí.

Ohlásil se svým kódovým znakem.

„Směr letu, tři sta metrů přímo. Konec!" To Stáno Alkher určoval své stanoviště! Pro Braza to znamenalo opustit svůj úkryt. Neudělal to rád. Mnohem raději by se vrátil na starou frekvenci, aby vyslechl další rozhovor mezi Skokanem a Antiem.

Jak je to vlastně možné, že se Anti bavil s nějakým útočí-

čím galaktickým obchodníkem z rodu Extanů a ještě mu radil, kaní má střílet?

Ale Alkher teď neměl čas o tom přemýšlet. Utíkal přes velké prostranství směrem ke kopulovité budově, kde se nacházela jedna ze Čtyř elektráren. Z nebe jako by se snášelo peklo. Nicméně ve sluchátkách slyšel oddechování svého druha Stáno Nolinova. Ten se o pár vteřin později vynořil z mračna prachu. Bok po boku pak utíkali oba Pozemšťané dál, mlčky v naději, že nebudou zasaženi.

^ ^ ^

Allan D. Mercant se posadil. Ani nezvedl hlavu, když na něj Bully vyjel: „Nevzpomínám si, že jsem vás požádal, abyste ke mně přišel, Mercante!”

Mercant pátral ve svých podkladech. Pak zvedl hlavu od papírů. Tvářil se normálně. Nic neprozrazovalo, že už druhou noc nespál.

„Pane Bulle, promluvíme si o tom, až si přečtete tohleto!” řekl a podal mu zprávu.

Bully ji vzal.

„Tajná smlouva mezi Vládnoucí radou Akonu a Imperátorem Gonozaem VIII.,” četl Bully. Přečetl si všechno o předání tisíce lodí Akonanům a naopak důstojníků z Akonu pro Arkon.

„Ví to šéf?” hlesl pobledlý Bully.

„Ano!”

Bully explodoval..

„Mám to z vás tahat jako z chlupatý deky, Mercante? Co na to šéf řekl?”

„Co myslíte, pane?”

Bully praštil otevřenou dlaní do stolu.

„Co myslím? Tohle, co si Atlan dovolil. Je neskutečná drzost. No tak...,co Perry říkal?"

Mercant vzal vzrušenému muži zprávu a vrátil ji zpět na hromádku.

„Bulle, šéf se k tomu nijak nevyjádřil, ovšem během chvilky, kdy jsem se u něj kvůli tomu zdržoval, se čtyřikrát postavil na váhu a vážil se..."

„Cože Perry dělal? Co jste to říkal? Vážil se?" Nastalo mlčení. Trvalo pěkných pár minut. Pak konečně Bully znovu promluvil.

„Přeskočilo mu?"

„Ne," odpověděl sluneční maršál, „ale má strach." „Jak to souvisí s tím jeho vážením?" „Jak to mám vědět? Každopádně se náš šéf od akce na Okúlu velice změnil."

„Spíš jste chtěl přesněji říct: Thomas Cardif má svého otce Perryho Rhodana na svědomí! Copak vaše rozvědka ještě ne našla stopu toho lumpa, Mercante?"

„Thomas Cardif se ztratil mezi hvězdami jako Arkonidan Banavol."

„To je kdo?"

„Nevzpomínáte si, odkud měl šéf tip, že se na obchodním zastoupení Skokanů na Plutu zdržuje nějaký Anti? Podle šéfových údajů mu toto upozornění předal nějaký Banavol. Snažili jsme se Banavola najít. Nikde není!"

„Mercante, tuto polívčičku jste si právě teď ohřál z nějakého důvodu, takže mluvte!"

„Přirozeně, pane Bulle. Poslední dobou mizí na moje gusto příliš mnoho lidí, se kterými náš Šéf mluvil mezi čtyřma očima!"

Bully vstal a vykročil k oknu. Tam se zastavil a pak sám pro sebe řekl: „Banavol přijde a zmizí. Na základně na Plutu je

nějaký Anti, potká se se šéfem a zemře. Perry letí s Alkherem a Nolinovem na Poutníka a vrátí se bez nich... Všechno to začalo na Okúlu! Na Okúlu se setkali po dlouhé době otec se synem mezi čtyřma očima. A nezmizel Thomas Cardif taky beze stop, Mercante?"

Bully se vrátil ke svému návštěvníkovi.

„Opravdu, všechno začalo na Okúlu.“

„Co tím chcete říct, pane Bulle?“ opatrně se zeptal Mercant.

„Nemohli Antiové šéfa nějak ovlivnit metodou, která je nám neznámá a kterou znají jenom Arasové?“

„Mluvte jasněji, pane Bulle.“

Bull založil ruce na prsou a řekl: „Dobrá. Pořád musím přemýšlet o tom, co mi říkal John Marshall- Že totiž šéf myslí dovnitř! Mercante, pomalu si začínám myslet, že Rhodanova děsivá proměna neproběhla jenom vinou Šokové terapie. Hrozně mě rozčiluje, že si Perry na Poutníku vyzvedl aktivátor a že ta věc sedí zpoloviny v jeho hrudníku. My všichni víme, že bytost z Poutníka má zvláštní druh humoru, ale takové vtipy nedělala. Mercante, chce nás ta bytost na něco upozornit, nebo chce Rhodana nějak usměrnit? Dovolil si snad Perry na Poutníku něco, co by dřív neudělal?“

„Bulle, znovu nahráváte domněnce, že by šéf mohl být šílený! Kdyby se to dozvěděl, měl byste problémy!“ varoval ho Mercant.

Bully se zasmušile usmál.

„Nezadržitelně se blíží hodina, kdy budu muset začít jednat. A až se to stane, Mercante, pak budu pracovat pro svého nemocného přítele Perryho, ale nikdy proti němu. Je to jasné?“

„To jste mi ani nemusel říkat. Bulle. Znáám vás. Jen abyste se neunáhlil...“

Bully mu zlostně skočil do řeči: „Abych se neunáhlil, když proti sobě stojí dvě impéria? Abych se neunáhlil, když Atla-

na napadlo spojit se s Akonany? To si můžeme rovnou natáhnout smyčku kolem krku! Přitom Jsem mu během naší poslední rozmluvy dost jasné řekl, že se nás nemusí obávat, až se v jeho říši objeví naše flotila."

Mercant mu odpověděl věcným tónem: „Naše rozvědka má důkazy, že váš rozhovor s Allanem byl u šéfa odposloucháván!"

Bully nehnul ani brvou.

„Pro mě za mě, nemám co skrývat, ale Rhodanovi nerozumím!"

„Já ano. Bulle," řekl Mercant. „Allan mi kdysi říkal, že během desetitisíce let života na Zemi měl často přítele, ale teprve po deseti tisících letech nasele skutečného přítele! A nezapomínejte, že Atlan v mnohých věcech přemýšlí stejně jako my lidé."

„Copak nemá dodatečněj mozek, kterému říká logickéj sektor?" vypěnil Bull.

Potom se ozval videofon a přišlo hlášení. „Administrátor Perry Rhodan byl před několika minutami hospitalizován na všeobecné klinice v Terranii. Příčina je neznámá!"

^ ^ ^

Dva Pozemšťané se skrývali v pekle. Schovávali se v puklině, která připomínala bojový zákop. Oba přemýšleli o tom, zda

je tato bitva Antiů se Skokany skutečná, protože jim na ní pořád něco nesedělo.

Vtom si Brazo Alkher všiml stínu, který se snášel po jeho pravici. Sto metrů od nich přistával vesmírný člun. Brazo se ^ otočil.

„Stáno..."

Ten už na to čekal. Kývl. „Oukej, bratříčku. Uvidíme, co se dá dělat!"

Ve Sluneční flotile bylo velmi dobře známo, Čeho všeho je poručík Stáno Nolinov schopen, když se tímto způsobem vyjádří. I on sledoval přistávání člunu a nedůvěřivě pokyvoval hlavou. Rozhodoval se, jestli potácivé přistání malého Člunu je skutečné, nebo jestli tím mají být jenom vlákání do pasti. Mamě pátral po nějakém poškození na trupu člunu, divil se, že se otevřel vstup a že ze člunu vystoupili dva zřejmě zranění Skokani, Jeden nemohl pořádně jít, druhý ho za sebou vlekl.

Stáno Nolinov by v tu chvíli nejraději věděl, zda dvojice vystupujících Skokanů představuje kompletní posádku tohoto člunu. Oba Pozemšťané nebyli ozbrojení a proto si museli počínat velmi opatrně.

„Co není, může být!" poznamenal Stáno sám pro sebe. Ještě jednou se otočil za odcházejícími Skokany.

Nolinov využil mračna prachu, které se zvedlo nad údolím, a zaskrintoval k člunu. Dvakrát přitom upadl. Jenom stabilní skafandr ho ochránil před zraněními. Jedním skokem se potom octl ve vstupu do člunu. Bleskurychle měl prohledány jeho útroby.

Člun byl prázdný!

Stáno znal tyhle ty letouny. Věděl, kde Je zbraňová skříňka. Třemi skoky se octl vedle ní, otevřel dvířka a měl najednou k dispozici značné množství zbraní. Vrátil se rychle ke vstupu a mávl na svého druha, aby taky nastoupil.

Ani on ani Alkher netušili, že si Kutlós v tuto chvíli pobaveně mne ruce a přitom nespouští oči z monitoru, který ukazoval malý skokanský dun.

Ovšem stejně tak Kutlós netušil, že pochybnosti obou Pozemšťanů o pravděpodobnosti náhlého přistání člunu Skoka-

nu jsou tak velké, že se Antiům.možná nepodaří přejmenovat Saos na planetu Trakarar.

Člun vzlétl jako torpédo, lesně před jakousi skalní stěnou jej Brazo strhl stranou. Nolinov usedl do rezervního pilotního křesla vedle něj. Podle přístrojů zjišťoval, že Brazo míří k severu.

„Chceš odříznout špičku pyramidy?“ zeptal se, „Ne, ale chci se podívat, kolik válcovitých křížníků přistálo u chrámu a jestli tam náhodou Skokani netancují s Antí-
ema čardáš.“

„Ty máš humor,“ divil se Stáno. „Proč se nesnažíš uniknout?“

„Protože chci vědět, jestli si z nás náhodou nedělají srandu... Táhle, vidíš ty lodě?“

Brazo to vykřikl. Škvírou mezi mraky spatřili chrámové městečko. Správně by mělo být nyní v troskách, ale nic takového. Všechny budovy byly nedotčeny a kromě toho na malém kosmodromu skutečně stálo vícero válcovitých skokanských lodí.

„Palba zleva!“ křikl Stáno Nolinov.

Paprsek z obranného stanoviště Antiů přišel o zlomek vteřiny později. Brazo už prudce změnil směr a uhnul.

„Tenhle výstřel byl taky předstíraný?“ zavřel Brazo. „Optimisto!“ odporoval Stáno. •

„Teď jsem mel štěstí, měli bychom tady odtud co nejrychleji vypadnout...“

„Přepadení tyhle planety Skokanama je bluf! Všechno to dělali kvůli nám. Naši milí kazatelé Baalolu chtěli, abychom .unikli a mohli vyprávět našemu šéfovi o Trakaratu! Málem jsem jim to sežral. Ještě Štěstí, že jsem Čistě náhodou zaslechl jejich hovor. Vidíš v zaměřovači nějakou loď, která by nás sledovala, Stáno?“

•„Ne.“

Zatímco malý Člun stoupal do výšky a nechával Saos za sebou, Brazo Alkher vyprávěl příteli svůj zážitek s vysílačkou. Stáno nakonec překvapeně hvízdal. Upřímně přiznal: „Nevím, ale slyšel jsi už někdy předtím jméno Trakarat?“

„Ještě nikdy. Ovšem bude to asi důležitý. Stáno, vytvoř text pro hypervysílačku. Mám pocit, že o těchhle věcech nemůžeme šéfa informovat dostatečně včas.“

Za několik minut měl Nolinov text připraven, zakódován a odeslán.

O půl minuty později přišla odpověď.

„Text nejasný, zopakujte!“ bylo po nich požadováno.

Brazo a Stáno se na sebe zašklebili.

„Kdepak,“ odpověděl Stáno. „Nic takovýho. To by Antiové zjistili, že jsme je prokoukli. Ale nouzový signály odvysílám. Už se docela těším domů... I když...“

„I když co?“

„No, když tak myslím na šéfa, Brazo... Nemám zrovna moc velkou radost, že znovu uvidím Zemi. Není to hloupý?“

„Pak jsem i já hlupák, Stáno- Taky se netěším domů. Mám dokonce strach se se Šéfem potkat. Během ty akce na Poutníku byl strašně divnej!“

^ A ^

Kutlós pozorně sledoval odlet vesmírného člunu se dvěma Pozemšťany na palubě. Vypadal přitom spokojeně.

„Je to dobré,“ řekl agentovi. „Pozemšťané nám sedli na lep. Náš plán se rozběhl.“

^^^

Státní křižník GANGES, který náležel k 6. letce, zachytil hypervysílání prchajících důstojníků. Jména Alkher a Nolinov vyvolala rozruch, ale spojaři nic neříkala.

„Jak je možné, zeje neznáte?“ vyjel na něj kapitán lodi. „To jsou muži, kteří doprovodili Rhodana na planetu Poutník a pak byli uneseni kazateli Baalolu. Vichni jsme se domnívali, že už jsou dávno po smrti... Poručíku Bílku, nezírejte na mě jako zjara! Okamžitě to hlase Sluneční rozvědce!“

Sotva kapitán vydal tento rozkaz, požadoval souřadnice člunu uprchlíků. Pak se s GANGESEM vydal na cestu, aby je převzal na palubu.

^ ^ ^

Lékaři nedovolili Mercantovi s Bullem vstup do místnosti, kde byl ošetřován Rhodan. Oba se bez odporu podřídili, ale neopouštěli předpokoj ošetřovny.

Lékař s nimi hovořil otevřeně: „Pokud nás Šéf vysloveně nezbaví slibu mlčenlivosti, nemůžeme vám sdělit výsledky vyšetření.“ „Nebojte se!“ oponoval Bully.

Lékař se s nimi rozloučil a nechal oba muže o samotě.

Za dveřmi byl vyšetřován Cardif Rhodan.

„Pane,“ vysvětloval mu internista Bock, „organicky jste na prasto v pořádku.“

„To mé nezajímá!“ zavrčel na něj Cardif-Rhodan. „Vysvětlete mi tu náhlou nadváhu osmi set gramů, vysvětlete mi, proč jsem najednou o centimetr vyšší a proč mám v pase o tři centimetry víc! Proto jsem tady a na tyhle otázky chci odpověď!“

Lékaři byli zaskočeni jeho nezvyklým arogantním tónem. „Pane, neumíme si to vysvětlit, ale pokud opravdu chcete odpovědi na tyto otázky, budete muset zůstat na klinice.“

„Co to má znamenat?“ Cardif-Rhodan se cítil zdrav, cítil jak

pracuje aktivátor, ale nevysvětlitelné biologické změny jeho těla ho pořád dusily. „Tak proč mlčíte?”

Internista Bock velmi opatrně sdělil: „Pane, možná, že vás budeme muset operovat!”

„Při momentální napjaté politické situaci, pánové?” zavrčel Cardif-Rhodan. „Jak si to představujete?”

Profesor Manoli, který se dosud choval zdrženlivě, si nyní vzal slovo: „Pane, mohu vás ubezpečit, že zákrok nebude trvat déle než tři hodiny. Pak budete moci odejít. Chceme především analyzovat vaši buněčnou tkáň...”

Profesor Manoli nechápal, proč k němu Rhodan vzhlíží jako štvaná zvěř. Viděl také, že má na Čele perličky potu a že se mu •chvějí rty, když říká: „Tak dobrá... Pusťte se do toho, pánové.”

^ A ^

Cardif-Rhodan ležel a čekal na výsledek vyšetření. Hlavou se mu honily nejrůznější myšlenky, ale pořád dokola musel myslet na nečekaný, podivný úděl.

Vtom zaslechl, že zapadly dveře, pootočil se a uviděl přicházet tři doktory.

„Tak jak?” vyhrkl.

„Pane,” začal profesor Redstone, „mám těžký úkol vám sdělit, že trpíte explozivním dělením buněk!”

V tu chvíli měl Cardif-Rhodan pocit, že znovu slyší hlas Neviditelné bytosti z planety Poutník: Perry Rhodane, odlož aktivátor buněk, než budeš příliš velký a silný!

Teprve nyní pochopil! Pochopil, že ho bytost z Poutníka celých padesát dní upřímně varovala! Neustále ho důrazně oslovovala jako Perryho Rhodana, jako by mu chtěla naznačit, že ví, že není Perry Rhodanem!

Jenom Cardif-Rhodan tomu nechtěl porozumět. Explosivní dělení buněk! Věděl, co to znamená. Normální

proces dělení buněk v jeho těle nabral explosivní podobu - to všechno vinou aktivátoru!

„Pane," slyšel hlas profesora Redstoneho jako z veliké dálky, „ale můžeme vám sdělit, že toto dělení buněk není zhoubného druhu. Ovšem na druhou stranu netušíme, co přerychlé dělení buněk může mít za následky!"

Thomas Cardif se musel sebrat, aby ve svém zoufalství na lékaře nekřikl: příčina je tady v mé hrudi! Ten zatracený aktivátor! Místo aby mi přinesl věčný život, zabíjí mě.'

Jen tíše poděkoval.

„Pane," utěšoval ho profesor Redstone, „jsme pevně přesvědčeni, že se dělení buněk za několik dní zastaví."

Netušil, že mluví k lékaři, který stejně jako každý jiný lékař dobře ví, že je prvním Člověkem v Galaxii, který onemocněl expozivním dělením buněk. Tato nemoc byla naprosto neznámá!

„Díky, profesore," řekl Cardif-Rhodan ještě jednou, vstal z lůžka a naklonil se k hyperkomu, odkud se hlásili s důležitou zprávou pro šéfa.

Oznamovali mu návrat dvou ztracených synů, což mu znovu připomenulo Antie. Naplnilo ho to novou nadějí. Možná,

že by mu Antiové mohli pomoci najít lék na jeho nemoc.

Možná, že o ní něco vědí.

Musel se co nejrychleji dostat na Saos.

Zapomněl, že je obklopen lékaři a s energií zoufalce se přimkl k myšlence, že ho Antiové zachrání. V tuto chvíli sprádal plány jak Antie donutit, aby mu pomohli.

„Chci zpátky!" vyjel na překvapené lékaře.

^ A ^

Muži, kteří na Rhodana čekali v předpokoji, slyšeli hlášení z vesmíru, protože informace z paluby GANGESU byly určeny i Mercantovi.

Sotva odezněla poslední slabika, Mercant požádal Bullyho, aby ho následoval. Před budovou nasedli do kluzáku a vyrazili k hlavnímu stanu rozvědky. Mercant cestou vydával rozkazy a když pak s Bullym vstoupili do pracovny šéfa rozvědky, nejdůležitější přípravy už byly ukončeny.

Konala se krátká konference podobná těm, které pravý Rhodan svolával pravidelně před důležitými událostmi.

„Pánové," vysvětloval Mercant pěti svolaných spolupracovníků, „jde o to, abychom našli galaktické souřadnice planety Trakarat. Pokud jsem Alkherovi zprávě rozuměl dobře, pak jsou na planetě Saos Antiové, kteří by nás mohli informovat. Trakarat bude patrně planetou, odkud pocházejí Antiové, anebo kde leží jejich základna. Pro tuto akci vám zvláště kladu na srdce, abyste zachovali mlčení. Všechna vaše hlášení budou určována jenom mně nebo panu Bullovi. Rozuměli jste mí? A teď můžete odejít. Moment, něco se děje...," zastavil je, protože se rozzářil monitor videofonu.

Objevila se na něm tvář Epsalerana Jefa Claudrina, kapitána lineárního superobřího křižníku IRONDUKE.

„Sluneční maršále,⁴ oznamoval svým dunivým hlasem, „právě jsem dostal od šéfa rozkaz ke startu v patnáct hodin deset minut. Cíl: planeta Saos na okraji M 13, Šéf zároveň alarmoval všechny volné lodě flotily. Mají letět s námi. Šéf přijde na palubu ve 14 hodin!"

Mercant kývl na Claudrina a vypnul spojení. Ostře pohlédl na spolupracovníky: „Nyní jste také informováni. Vezměte s sebou jenom muže, kterým naprosto důvěřujete. Jinak vám nemám co říci. Setkáme se přesně ve 14 hodin 30 minut na palubě IRONDUKE."

Bully a Mercant pak osaměli.

„Promyslel jste všechny důsledky?“ zeptal se ho Bully. .

„Vím, kam míříte. Bully... K Allanovi. Až se dozví, že ze sluneční soustavy odletěly další Části flotily, bude to považovat za počátek invaze. Mohl by zareagovat oficiálním vyhlášením války. Pane Bulle, vy jste jediný, kdo téhle katastrofě může zabránit. Vám Allan ještě aspoň trochu důvěřuje..."

Někdo zaklepal. Dveře se otevřely a vstoupil profesor Manoli. Byl přijat mlčky. Manoli se posadil. Začal neobvyklými slovy:

„Nikdo neví, že jsem tady. Šéf trpí explozivním dělením buněk, pánové. Pocit zodpovědnosti mě nutí, abych vám to sdělil."

Mercant s Bullym se na sebe nechápavě zadívali. Neznali tuhle nemoc, a tak jim Manoli vysvětlil její průběh.

„Musí zemřít?" vyhrkl Bully.

„Já osobně si myslím, že není naděje," odpověděl Manoli. „Ale někteří kolegové můj názor nesdílejí. Je možné, že se mylím. Nikdo nic neví. Je to docela neznámá nemoc."

Bully se rozrušeně zeptal: „Může za to aktivátor buněk, profesore?"

Manoli mu odpověděl otázkou; „Myslíte si, že by bytost z Poutníka dokázala chladnokrevně vraždit?"

„Ne!" energicky opáčil Bully.

„Takže šéfova nemoc musí mít nějakou jinou příčinu... Ovšem my ji neznáme."

„Doufám, že to přesto nevzdáte, profesore," ozval se Mercant.

Profesor se chabě pousmál.

„Jsme jenom lidé, žijeme z naděje. Budeme tedy do poslední chvíle doufat. Doufejme, že se šéf nějakým zázrakem vyléčí, protože jinak by se z něj stalo monstrum."

Bully přemýšlel. . .

„Profesore, budete se na mě zlobit, když v této souvislosti připomenu Šokovou terapii?*"

„Ne, pane Bulle. Na tuto možnost myslím celou dobu. Jenomže stejně tak mohli šéfovu nemoc způsobit Antiové, když jim padl do rukou na Okúlu!,"

Bully pronikavě pohlédl na Mercanta. Sluneční maršál přitakal. „Vím, Bulle. To je náš další úkol. Musíme zjistit, jestli šéf neonemocněl vinou antimutantů. Pokud ano, donutíme je, aby ho vyléčili. Zní to prostě, i když to může být velmi složité, ale musíme to na každý pád zkusit."

Bully se podíval na hodinky. Vstal. „Je na čase odejít na palubu IRONDUKE. Poletíte s námi, profesore?"

Manoli odmítl. „Všichni víme, jak se šéf během uplynulých týdnů změnil. Nerad bych svou přítomností na IRONDUKE vzbuzoval jeho podezření. Bude lepší, když ho ohlídáte Vy, pánové. Chovejte se, jako byste o jeho nemoci nevěděli."

„Jdeme!" ukončil debatu Bully.

O něco později vstoupili na palubu IRONDUKE a odešli do přidělených kajut. Rhodan o jejich přítomnosti pro začátek nevěděl. Bully vydal posádce příkaz, aby mu to nehlásila.

Pak přišel i Rhodan a loď IRONDUKE vzlétla.

Letěla rychleji než obvykle. Prikázal to Cardif-Rhodan, Strach o život ho hnal k Saósu...